

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXII.

ТРАВЕНЬ — 1982 — МАЙ

Ч. 311

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Pentincton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Caire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

I. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: В. ПЕДЕНКО

Редагус Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: V. PEDENKO

18 Henderson Ave.
Thornhill, Ontario, Canada
L3T 2C0

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні	12.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.25 дол.	
В Австралії	8.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 90 центів	
В Англії і Німеччині	9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.	
В усіх інших країнах Європи	7.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)	
В усіх країнах Південної Америки	7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)	

Зазначене число після прізвища передплатника означає остан-
нє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтерна-
ціональні купони (International coupon) на суму 25 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів
не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Л. Клименко, Н. Білоцерківець,
Л. Пилипенко. А Лисий — травень — місяць Петлюри. У 10-ту річ-
ницю упокоєння св. п. митрополита Іларіона. І. Дубилко — 15-річний
ювілей Ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича. Ол. Пошиваник —
Відзначення 75-ліття Г. Китастого в Детройті. А. Сторож — Виставка
картин Тані Аксюк. М. Вірний — Микола. А. Юриняк — До родини,
до сонця, до України! О. Шевченко — Відбувся 5-ий З'їзд СВ ОДУМ-у.
Сторінка Юн. ОДУМ-у.

На обкладинці: "Пошли ж ти їй долю — вона молоденька".

Літографія Надії Лопухової, 1964 р.

А. ЛИСИЙ

ТРАВЕНЬ – МІСЯЦЬ ПЕТЛЮРИ

Відомий український публіцист Василь Чапленко недавно в своїй статті "На відхід чесного з собою" (Нові дні, ч. 3, 1981) зазначає, що у всякому суспільстві переважає шар інертних людей, що зберігають традиційні звичаї, дорожать спокоєм, задовольняються своїм становищем, чи існуючим ладом. Лише час від часу в суспільстві виринають шукачі нового, бунтарі, революціонери, які стають на шлях небезпечний, шлях боротьби, намагаючись розбурхати оту інертну більшість та рухнути її вперед до якоїсь високої визначеної цілі. Але не завжди застояне, інертне суспільство засвоює їхній клич. У більшості ці люди згорають в полум'ї свого завзяття, не здобувши вимріяної мети.

Петлюра є одним із них. Історія не була справедлива до нього тоді і вона не є справедлива до нього і тепер. Вирвався він уперед, закликаючи до боротьби, до дороги в краще майбутнє народу, до своєї держави. Чи послухала його ота хвилю сколихана революцією стихія? Чи пішла за ним масою?

Трагедію Петлюри не можна звизити лише до жахливої смерті від куль убивці. Його трагедія

почалася ще за життя. Вона найперше полягає в тому, що його клич, такий палкий і переконливий, впав на холодну байдужість української маси. Не сколихнув він її з багатолітнього, важкого ступору і не спрямував на шлях, вказаний ним. Лише мала, порівняно до цілоти, кількість людей поставила своє життя на стороні отамана. Решта повернулася до усталеного ладу, ніби стадо до свого двору після громової грози.

В таких людей, як Петлюра, віра ніколи не гасла. Але чи тяжко зрозуміти його душевні страждання, коли він, далеко від своєї рідної України в чужому і непривітному Парижі, продовжував свою мрію, дивлячись на свій народ, який своєю інертністю та байдужістю прирік себе на шлях самознищення?

Трагедія Петлюри продовжується й тепер. Її видно кругом нас, тобто в світі, в якому можна виконувати його заповіти. Її видно в спекуляції його ідеями і його ім'ям. Її видно в діяннях тих, які реклямують себе щирими послідовниками Петлюри. Бо ламання єдності і поширення брато-ненависти між українцями є злочинним ламанням заповітів цієї Великої Людини.

Леся КЛИМЕНКО

МОЇЙ МАТУСІ

Принесу в подарунок мрію,
Що перлинами виграє.
Тільки зараз я розумію
Материнське серце твоє.

Прислухаюся і учуся
Усьому, що порадиш ти,
Мила, рідна моя матусю,
Як до мудрости важко йти.

Скільки бур, і вагань, і злетів
На дорозі нелегкій тій...
Не зустрінеш всього в поетів,
Не побачиш у барвах мрій.

Тільки ти, єдина, розкажеш,
Як уміють лиш матері.
І заснути пізніше ляжеш,
І піднімешся до зорі.

Скільки світла у слові "мати"!
...Чую: донька мене гука,
Поспішаю її обняти,
І тривожно тремтить рука.

Незабутими диво-снами
Знов дитинство моє встає...
Лиш тепер зрозуміла, мамо,
Я велике серце твоє.

1964

Наталка БІЛОЦЕРКІВЕЦЬ

УКРАЇНА

Україно моя! Батьківщино моя!
Чиста юність і сонячна мрія!
Не кричати мені я, що довіку твоя,
Ти й без того мене зрозумієш.
Я не знаю, що можу для тебе зробити,
Знаю певно — без тебе не жити.
Ти навчила мене світ великий любити;
Нині вчуся тебе любити.
І, вростаючи в гори твої і поля,
Цілий світ обіймаю очима,
Друже, глянь, яка гарна планета Земля,
Коли є на землі Батьківщина!

У 10-ТУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ ЙОГО БЛАЖЕНСТВА СВ. П. БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

(15. I. 1882 — 29. III. 1972)

27-го квітня ц.р. була передана спеціальна програма на ОДУМ-івській радіопрограмі "Молода Україна". Диктори — Валентина Родак і Леонід Ліщина. Програму приготувала Валентина Родак з архівних матеріалів о. протопресвітера Дмитра Фотія, капеляна ОДУМ-у, ще в 1972 р. Вона передавалась того ж року в місяці квітні — тиждень після упокоєння Митрополита і також у 1-шу річницю смерті.

На програмі слухачі мали нагоду почути останній розділ праці Митрополита під назвою "Любімо свою українську православну церкву", словами самого Митрополита Іларіона.

*Один народ — одна мова,
Служити їм — служити Богові!*

Люби свій Край, як любиш Бога,
А свій народ, як Матір Божу,
Тоді розп'яття — в Рай дорога,
І терни стануться за рожу.

Служити любо Україні,
Хто служить їй увесь свій вік:
Немає втоми ані тіні,
І служба ця — цілющий лік.

Служімо ж Краю до загину,
Служімо Рідному Народу:
Усе за Матір — Україну,
Усе за честь її й свободу!

Ці слова написав Його Блаженство Блаженніший Митрополит Іларіон, Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді в роках 1951-1952, який упокоївся 29-го березня 1972 року в місті Вінніпезі, проживши 90 років.

Свій клич, "Служити народові — то служити Богові!" Блаженніший Митрополит ніс із собою постійно і цей клич став дороговказом кожного свідомого й побожного українця.

Митрополит Іларіон, у мирі професор доктор Іван Огієнко народився 15-го січня 1882 року в Україні, в містечку Брусилові на Київщині в українській селянській родині. Батьки його були побожні люди і свято берегли свою прабатьківську православну віру. Батько помер молодим, мати-вдова не могла утримати своїх чотирьох дітей і змушена була старших віддати по людях, а сама з найменшим Івасем перебивалась, тяжко працюючи в місцевій економії.

Скінчивши початкову школу, Іван Огієнко вступив до військово-фельдшерської школи в Києві, де, крім медицини, почав студювати для своєї самоосвіти історію, літературу, мовознавство, філософію та інші науки.

Митрополит ІЛАРІОН

Редагував разом із своїм товаришем шкільного місячника та писав вірші й поеми.

В університеті св. Володимира в Києві перейшов з медичного факультету на історично-філософський, де стає найздібнішим студентом факультету.

Глибоко вивчає історію Української Церкви та канонічне право, а також студіює старі мови, включаючи гебрейську, грецьку, латинську та старо-слов'янську.

Познайомився І. Огієнко і ближче зійшовся з такими видатними українськими діячами, як: Борис Грінченко, Михайло Грушевський та о. протоієрей Василь Липківський.

В 1915 році він стає приват-доцентом Київського університету при катедрі літератури й мови.

По утворенні Центральної Ради доцента І. Огієнка обирають професором цього університету й він читає в переповненій величезній аудиторії лекції української мови та української куль-

тури. Стає членом Ради Міністра Освіти та видає багато українських книжок-підручників.

Директорія УНР-и в 1918 році призначає його міністром освіти, а пізніше — Віровизнання. На цьому становищі пробує проф. І. Огієнко до 1922 року, невтомно працюючи над відродженням Української Православної Церкви та українського шкільництва.

Голова Директорії УНР-и Симон Петлюра високо оцінює його працю. Подаємо уривок з листа:

Шановному Панові Іванові Огієнкові,
Міністрові Ісповідань.

Шановний Іване Івановичу!

Більш двох років тому, в порозумінні з організованим громадянством українським покликано було Вас на уряд Міністра Ісповідань. Від того часу незмінно, при всіх обставинах, залишаєтесь Ви на своєму пості.

Уважно слідкуючи за діяльністю Вашою, з вдволенням бачив я, що, по всяк час, при самих несприятливих обставинах, Ви з повною відданістю та великою любов'ю віддавали всі свої сили, знання й енергію для справи духовного відродження українського народу.

Дбаючи найбільше про розвиток Православної Церкви Української, не забули однак Ви і про справи інших церков, і громадян релігійних усіх визнань, в Україні суцільних. Перебуваючи в живих стосунках з видатними представниками цих церков і громад, Ви зуміли викликати у них прихильне відношення до справи нашої державності.

З нагоди закінчення праці Вашої по перекладі Літургії Святого Івана Золотоустого, оглядаючись на перейдений Вами шлях державного служіння, вважаю за свій приймний обов'язок, в Імені Республіки, висловити Вам щире подяку за доконану працю Вашу й побажати Вам здоров'я й сил для дальших трудів на добро народу й Батьківщини.

З пошаною

Петлюра

19 листопада 1921 р.

На еміграції професор Огієнко повертається до наукових дослідів над українським мовознавством — працює спочатку у Винниках, потім у Львові, а від 1926 року в Варшаві. Там він пише і видруковує низку наукових праць.

З відкриттям при Варшавському університеті Православного Богословського відділу проф. І. Огієнко займає на ньому катедру старослов'янської мови і кирилівської палеографії.

В 1939 році Собор єпископів св. Автокефальної Православної Церкви постановив висвятити проф. д-ра І. Огієнка в єпископи з титулом "Архиєпископа Холмського і Підляського". В жовтні 1940 р. в Холмському Катедральному соборі Його Блаженство Митрополит Діонісій в сослуженні Архиєпископа Празького Саватія та Єпископа Люблинського Тимофія урочисто виконав

акти Наречення й Хіротонії Архиєпископа Іларіона на Єпископа Холмського і Підляського, а згодом на Архиєпископа. В березні 1944 р. Собор Єпископів Православної Церкви в Варшаві надав Архиєпископові Іларіонові титул Митрополита. Восени того ж року Митрополит Іларіон змушений був виїхати на еміграцію перше в Австрію, а пізніше в Швейцарію.

Восени 1947 року на запрошення української громади Собору св. Покрови у Вінніпезі Митрополит Іларіон прибув до Канади, а в серпні 1951 року відбувся у Вінніпезі Надзвичайний Всеканадійський Собор Української Греко-Православної Церкви, що складався з духовенства і представників мирян. Цей Собор обрав Вищу Церковну Ієрархію. Правлячим Митрополитом з титулом "Митрополит Вінніпегу і всієї Канади" Собор одноголосно обрав Владику Іларіона. 10-го серпня того ж року в Вінніпезі в церкві св. Михаїла, переповненій членами Собору й вірними, відбулась інтронізація Митрополита Іларіона на Катедру Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

1965 року Митрополитові Іларіонові Надзвичайний Собор УГПЦ надав титул Блаженніший.

Усе своє життя Блаженніший Іларіон присвятив служінню своєму народові, його прагненням й ідеалам.

Невтомно й щиро працює він у різних ділянках нашої культури, не спиняючись перед жодними труднощами. Він повсякчас говорив, що праця для Бога і для народу це найвище щастя людини. Підкреслює це в вірші "Багато щастя"...

Багато Щастя Чоловіку
Приносить Праця для народу, —
Вона лишається довіку,
І переходить в рід із роду.

Та треба в Працю вкласти Душу,
І їй віддати все знання,
А не робити тільки з "мушу",
Не йти в житті лиш наважання!...

На смертний Світ іде Людина
Зробить доручені завдання,
Між ними Праця — ціль єдина
Твого земного існування.

Пахка, мов рожа, Богу жертва,
Найприємніша з всіх жертв, —
То праця радісна, не мертва,
Й до люду рідного Любов!

Найбільше Щастя нам — в роботі,
Яку Господь всім призначає;
Сповняйте ж Працю по охоті,
Й засяє Щастя всім безкрає!

Його Блаженство був обдарований великою силою духа та надзвичайною енергією — Він працював днями й ночами і сила духа перемогла немочі тіла. Про свою працю, яку і лікарі, і близькі приятелі Блаженнішого Митрополита, просили відложити з огляду на ослаблений стан Його здоров'я, Його Блаженство висловлювався так:

"Бог і народ — в основі моєї праці постійно. І що більше працюю, то щасливішим стаю".

Сама присутність Його Блаженства витворювала у вірних величний, святочний настрій, бо Його особа віяла духом побожного маєстату і кожний присутній, дивлячись на свого Духовного Батька, на Первоієрарха своєї Церкви, відчував у своїх грудях безмежну радість і гордість.

Покійний Митрополит уділяв особисто частину свого дорогоцінного часу, щоб поговорити, виспокоїти й заохотити до праці своїх вірних. Він з безмежною любов'ю до свого народу старався завжди з ним якнайближче жити, тримати безпосередній зв'язок з людьми, знати їхні думки, відчувати їх болі та поділяти їх смуток і радість.

Треба підкреслити, що в січні 1919 р., Рада Міністрів доручила Міністрові Освіти, проф. І. Огієнкові організувати Свято Соборности України, і Міністер, Іван Огієнко, призначив його на 22-ге січня і велично урядив його в Києві на Софійській Площі, а в листопаді 1919-го року головний отаман Симон Петлюра, покидаючи Україну з усім своїм Урядом УНР, передав усю повноту своєї влади одному І. Огієнкові, який позостався в Україні, як Головноуповноважений Міністер Уряду УНР, фактично — як Президент України. Цілий рік І. Огієнко достойно й чесно виконував цей високий Уряд, і не допустив до перервання нитки української державности, чим глибоко заслужився перед усім українським народом.

ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

Вставай, Україно, ти спала вже досить, —
уся вже палаєш в огні!

Он ворог, як смерть, все руйнує та косить
І мчить по тобі на коні!

Вже досить йому роз'їдати твоє тіло,
Вже досить гордити тобою...
Вставай, Україно, відкрито та сміло
До бою, до бою, до бою!

Замучив нас ворог у рабстві тяжкому, —
Дістанеш права боротьбою.
Погибель насильникам, смерть ісполкому —
До бою, до бою, до бою!

Вставаймо вже всі ми, вставаймо повсюди,
Хапаймося міцно за зброю!
Хай вільно зідхнуть нам намучені груди,
До бою, до бою, до бою!

Холм, 26 липня 1943 р.

Арх. ІЛАРІОН

За своє трудолюбиве життя Блаженніший Митрополит Іларіон написав багато цінних праць в різних ділянках наук з мовознавства, історії, культури, літератури філософії, переклав на українську мову багато богослужбових книжок та наново переклав Біблію на українську літературну мову. Увесь переклад зроблений з гебрей-

ських та грецьких оригіналів. Список Його друкованих праць перевищує 1000-у. До них входять:

- Наша літературна мова, в чотирьох томах
- Історія української літературної мови
- Дохристиянські вірування українського народу
- Поділ єдиної християнської церкви і перші спроби поєднання її
- Нариси з історії української церкви
- Українська церква за час Руїни
- Наш бій за державність та політична праця Богдана Хмельницького
- Словник шевченківської мови
- Український стилістичний словник
- Слово про Ігорів похід
- Філософія містерії

Митр. Іларіон був також редактором і видавцем журналів — "Рідна мова" і "Наша культура" у Варшаві та "Слово істини" і "Наша культура", а згодом, "Віра і культура" в Канаді.

Багато уваги Митрополит Іларіон присвячував збереженню української мови. Він писав:

Хто забуває Рідну Мову,
Той в серце ранить свій народ:
Руйнує всю його будову,
Дорогу стелить для незгод!

Хто забуває Рідну Мову,
Той камінь кидає в державу:
Смертельно ранить матір бідну,
И стократ веде її в неславу!

Хто Рідну Мову забуває,
Не хоче щастя той народу,
І він опрощення не має,
І стане пострахом в рід з роду!

Людина тільки в Рідній Мові
Стає Людиною довіку:
Шляхи постеляться шовкові
І Щастя попливе без ліку!

Із серця Божого краплина,
Міцна, як сталь ти, Мово Рідна,
Тобою вищиться Людина
И вперед іде в житті побідна!

Як мова живе — живе з нею
Міцний і живучий народ,
Вона бо душею своєю
Хоронить його від негод!

Як сильна в людей Рідна Мова,
То сильна у них і держава,
Вона бо спільноті основа,
Чеснота народня і слава!

Як нитка трима намистини
І держиться нею разок,
Так Рідная Мова Людини —
Державі крицевий зв'язок!

Блаженніший Митрополит Іларіон був прикладом як треба працювати для добра свого народу у найтяжчих умовах.

Чин похорону Архiereя був завершений Йо-

Іван ДУБИЛКО

15-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА ХОТКЕВИЧА

Батьки, яких діти еднаються в ОДУМ-і і приятелі цієї організації — молодші і старші громадяни, понад 200 осіб, були на вельми приємній імпрезі, якою відзначено 15 років діяльності ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича, що в Канаді був першим мистецьким об'єднанням молоденьких бандуристів.

28-го лютого ц.р., в залі Української православної катедральної громади св. Володимира в Торонті було гостинне прийняття з вечерею і концертом бандуристів з участю хору Юного ОДУМ-у.

Декорація, що прикрашувала святковий вид головного стола, була добре продумана змістом до теми імпрези, яку по-мистецькому оформила малярка Марія Шкурка. Перед сценою на столах були виставлені документальні експонати ансамблю — фотокопії статтів з українських та англійських часописів і журналів з рецензіями — оцінками концертних виступів бандуристів, часто з танцювальним ансамблем ОДУМ-у "Веснянка", на багатьох імпрезах перед українськими й англійськими громадянами Канади.

Виставлені альбоми з великою кількістю кольорових фотографій бандуристів, що творили ансамбль від початку, це поважна документація, з якої видно великий вклад праці організаторів ансамблю; послідовну і витривалу наполегливість всіх тих добре вихованих дітей, які в своєму навчальному зростанні демонстрували свої мистецькі успіхи все ширшим і ширшим колам громадян. Та виставка одночасно є свідомством про свідомість, культурне мислення й мудрі батьківські настанови своїм дітям. За таку родинну дбайливість і розуміння організаційної виховної діяльності, свої й чужі люди будуть поважати батьків і виховників, а тим самим українців — громадян Канади.

Керівником програми вечора був інж. Петро Родак. Він оголосив початок, привітав присутніх і подякував їм за участь. Перед вечерею відбулась початкова частина концерту. На сцені, під

акомпаньямент бандур, співав юний хор. На тлі звучання бандур і ніжного співу дітей, Світлана Ліщина читала слова пісні "Дзвени, бандуро, — не стихай!" Приємно звучали ніжні голоси трьох маленьких солістів: Андрійка і Софійки Костенюків і Тамари Дрозд.

На більшій громадській імпрезі перший раз довелося побачити, що за головним святковим столом сиділа наша хорова молодь: Василь Корець, Таня Дрозд, Світлана Ліщина, Таня Світайло, Наталка Лебединська, Тарас Родак, Варвара Антик, Оля Корець, Наталка Трохимович, Оксана Родак і Тарас Корець. Це, заавансовані, теперішні активні бандуристи ансамблю.

Праворуч: Володимир Іваницький — голова катедральної управи з дружиною Євдокією, Віктор Педенко — голова Центрального комітету ОДУМ-у і його дружина Галина. Ліворуч: Віра Харченко — голова філії ОДУМ-у і Василь Тимошенко — голова Коша старших виховників ОДУМ-у, та довголітній капелян ОДУМ-у о. протопресвітер Дмитро Фотій і добродійка Мінодора Фотій, яка 25 років очолювала керівництво школи, була вчителькою і, наче рідна мати, дбайливою виховницею всіх шкільних дітей наших, які навчалися в українській катедральній школі. Валентина Родак — учителька, диригент катедрального хору, від початку по-нині "душа" ансамблю бандуристів. Побіч інж. Петро Родак, теперішній голова Товариства одумівських приятелів — ТОП, який керував програмою цієї імпрези.

Після урочистих привітань і побажань гостей біля головного столу та представників інших організацій, були прочитані писемні привіти й побажання дарування на фінансову допомогу ансамблеві. Зміст привітів і побажань свідчить про те, що добре родинне виховання дітей та організовану виховну діяльність нашої молоді високо оцінюють всі, — хто турбується нашою майбутністю, хто спостерігає загрозу довколишньої асиміляції нашої молоді.

Приємно було слухати "Слово про Ансамбль" студента Віктора Ліщини. Дуже добрі успіхи й високі відзначення за науку в університеті, йому не перешкоджали добре вивчити матірну — українську мову, якою він милозвучно досконалістю читав доповідь, у якій, між іншим, сказав: "...тому, що зацікавлення гри на бандурі зростає з кожним роком, у вересні 1981 року організовано при ансамблі, школу гри на бандурі. Інструктори: Василь Корець, Таня Дрозд, Оксана Родак, Таня Світайло і Варвара Антик".

Вечера закінчилась молитвою митрофорного протоієрея отця Юрія Ференціва. Друга частина концерту — це наче в'язанка різних музичних творів, що їх бандуристи й юні хористи виконували на тлі читання твору Дніпрової Чайки*). Цей твір написаний в 1892 р. і присвячений компози-

му в днях 11—12-го квітня 1972 р. Світлого Тижня. Тіло поховано на православної секції цвинтаря святого Воскресіння — на кладовищі Глен Іден у Вінніпезі.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Родак
 промовляє на відзначенні
 15-ліття Ансамблю бандуристів
 ім. Г. Хоткевича.

Торонто, 28 лютого 1982

Фото Ів. Корця

торові Миколі Лисенкові в 50-ий рік народження його читали Валентина Родак і Леонід Ліщина, а бандуристи і юні хористи грали й співали такі композиції: танець з опери "Запорожець за Дунаєм" — С. Г. Артемовського, виконання ансамблю, "Львівські фрагменти" — інструментальний твір Григорія Китастого, сольо-виконання Оксани Родак, "Ой у полі могила" — народня пісня, виконали хор і бандуристи, "Гавот", танець — Миколи Лисенка, сольо-виконання Василя Корця, "Марш полтавської капелі" — Гната Хоткевича, патрона ансамблю, у виконанні ансамблю, "Буковинський танець" — аранжировка Марка Бандери, виконав дует бандур; Оксана Родак і Василь Корець і, на закінчення, "Запорізький марш" — з історично-старовинними кобзарськими варіаціями, виконав ансамбль бандуристів.

П'ятнадцятирічна діяльність ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича доповнилась ще одним тривалим досягненням; виданням платівки з назвою "Дзвени, бандуро!". Немає сумніву, що музикологи похвально оцінять цей мистецький добутток, звукозапис — гру молоденьких бандуристів — ентузіастів цього ансамблю.

Видання платівки корисне ще й тому, що цей звуковий мистецький запис — атестат науки рідного мистецтва може бути донесений у кожную хату, всім нашим родинам, які в існуючих щоденних труднощах дбають про те, щоб їхні діти мали свою культуру, своє чесне українське ім'я. Мабуть не багато є таких наших родин, що цим не турбуються. Але відомо, що крім великої батьківської любови й турбот, треба ще й розсудливого уміня, влучного виховного спрямування, щоб успішніше протиставитись негативним впливам чужомовного довкілля.

Народне прислів'я каже: найлегше бути апостолом у чужому краю, а в рідному краю трудно, але найтрудніше бути апостолом у власній хаті. Тому то всім батькам, що з великою батьківською любов'ю мудро боряться з щоденними трудноща-

ми виховання своїх дітей, змагаються за свідоме, культурне майбутнє наших дітей, всім їм належить щира громадська вдячність, честь і слава!

На святкуванні 15-літнього існування ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича філії ОДУМ-у в Торонті, керівник Валентина Родак висловлювала подяку, від членів ансамблю, всім особам, організаціям і установам, які спричинилися до успішного видання платівки "Дзвени, бандуро!". Члени ансамблю вручали їм платівки. Після короткого вступного слова, вона говорила, що:

— У формі матеріальної допомоги, заохоту нам перший дав пан Олекса Відав, який сьогодні, знову, нас щиро обдарував. У своєму привіті пан Відав пише — "Від найщирішого серця вітаю Вас і Вами заснований Ансамбль бандуристок і бандуристів з 15-річчям ювілею. Бажаю Вам і всім членам Ансамблю многи, багатої літа, доброго здоров'я, щастя та найкращих успіхів у вашій плідній мистецькій праці на славу України".

Василь Корець, заступник керівника, вручив шановному добродієві першу платівку.

— Не відмовила нам грошову допомогу фундація "Прометей" ім. Стефанії Швед і Степана Оніщука. Висловлюємо управі на чолі з головою й адміністратором п. Мироном Барабашем щирі подяку. Читаю уривок з їхнього листа. "З нагоди 15-літнього існування Ансамблю, бажаємо Вам дальших успіхів у Вашій відданій праці для плекання і закріплення української музичної культури".

— Члени ансамблю дуже вдячні нашим одумівським управам, які також нам фінансово допомогли, а саме:

*) Дніпрова Чайка (1861-1927) псевд. пись. Людмили Василевської, родом з Херсонщини.

Управі коша старших виховників з головою Василем Тимошенком. Управі філії в Торонті під головуванням панни Віри Харченко, керівникові радіопрограми "Молода Україна" — Петрові Родакові і керівникові танцювальної групи "Веснянка", Миколі Балдецькому. Рівнож щиро подяку складаємо Володимирі Сахринові, родині Юрія Шанти та Юрієві і Петрові Критюкам (Бут Рекорд Ком.) за їхню допомогу у виданні платівки.

— Вітаємо продуцентів платівки "Дзвени, бандуро!" — пана Валентина Скобла і його дружини, та висловлюємо щирісердечну подяку за його терпеливість і фахову допомогу.

Оксана Родак подарувала платівку від членів ансамблю.

— Складаємо також подяку солістам — Іванці Мигалю і Раїсі Садовій за їх вклад у виданні платівки:

— З членами дівочого ансамблю "Калина" при УНО (Андрійка Корт, Доня Колин, Іванка Гець, Ірина Мицик, Ким Дрейк, Петруся Латишко, Христя Федина — Параня Гарасимчук, керівник) приємно було співпрацювати. На знак нашої вдячності прийміть на пам'ять платівки.

— Минулорічній голові хору катедри св. Володимира — пані Надії Гаврилук складаємо подяку як і всім членам хору за підтримку молодих бандуристів.

— Дуже корисні й повчаючі були виступи з чоловічим хором "Бурлака" під диригентурою Олега Хмілья на святі Державности і Соборности України, в Мессей Гол. Ми вдячні хористам, диригентові і голові хору — п. Несторові Чорнієві, за підтримку і допомогу.

— Поодиноким родинам складаємо подяку за їх фінансову допомогу: Антикам Зіні і Василеві, Дроздам Ліні і Павлові, Якуті Вірі, Корцям Зіні й Іванові, Літвіновій Євфросинії, Родакам Марії і Петрові, Світайлам Нелі і Богданові.

— Марії Шкурці та її помічникові, невтомному Петрові Шкурці, **ВЕЛИКЕ СПАСИБІГ** за артистичне оформлення обкладинки платівки, фотографій, сцени і написів на сьогоднішнім відзначенні.

— Забути не можемо і наших співаків з Юн. ОДУМ-івського хору, який складався з наступних осіб: Тамари Дрозд, Софійки і Андрійка Костинюків, Вітуса і Юрчика Педенків, Надійки Тимошенко, Ганнусі, Оленки, Миколи й Олександра Ємців, Костюка Шурка, Середи Лілі, Микисор Анни, Мирон Марусі, Янчик Христини, Якутів Каті і Сузання, Петрусі Пушан, Ірини Злупко і Мармаш Віри.

— Розуміючи, що є коштовні витрати з виданням платівки, наступні особи склали пожертви на святкування; ми їм щиро дякуємо за розуміння: Голова Головної управи ТОП-у Канади — Іван Данильченко, Катерина Щербань, Леонід і Раїса Ліщини, Іван і Оксання Радкевичі, та колишня бандуристка (одна з перших десяти) Марія Бойко — Дяконов з Бритіш Колумбії.

На закінченні вечора диригент і керівник подякувала за чудові китиці квітів від:

Галини Білоус з Ніагара Фалс, членів ансамблю "Калина", Валентина Скобла, Миколи

Балдецького й Тараса Корця — від усіх членів ансамблю, та всім членам управи ансамблю за їхню жертвенну допомогу у відзначенні цього гарного і незабутнього вечора: Іванові і Зіні Корцям, Ліні Дрозд, Нелі Світайло, Зіні і Василеві Антикам і Петрові Родакові та Василеві Корцеві за оформлення виставки.

ПРИВІТАННЯ

До Молодечого Ансамблю Бандуристів імени Гната Хоткевича, на руки керівника

ВШан. Пані Валентині Родак,
Торонто, Онт.

З нагоди 15-ліття невпинної праці Ансамблю, Управа Капелі Бандуристів у Детройті, її мистецька рада і все кобзарське товариство, щиро вітають і поздоровляють всіх членів Ансамблю і їхнього невтомного керівника Валентину Родак, з цієї нагоди та нагоди випуску їх грамофонної платівки.

Бажаємо всім вам дальших успіхів на ниві кобзарського мистецтва. Плекайте й несіть це мистецтво в світ, як засіб пропаганди високої духовности нашого народу та свідчення перед світом про окремішність нашого народу, як нації.

Щастя, Боже, всім Вам у цій благородній місії!
З доручення Капелі,

Петро ГОНЧАРЕНКО, Адміністратор

28-го лютого 1982 р.

Пане господарю, всечесні отці, вельмишановна пані Родак, дорогі члени Ансамблю Бандуристів ім. Гната Хоткевича, пані й панове!

Сьогодні мені припала велика честь і приємність вітати Вас, від імени Управи Катедри Св. Володимира, із нагоди 15-ліття Ювілею Ансамблю Бандуристів, Філії ОДУМ-у в Торонті. Гратулюю пані Валентині Родак, як керівниці і диригентці Ансамблю, і всім молодим артистам за ваше високо мистецьке досягнення на ваших успішних виступах.

Щиро подяка Ансамблеві за участь у мистецькому житті Катедри Св. Володимира; заохочую Вас до дальшої праці на цім терені. Будьте горді із своєї організації ОДУМ-у і щиро для неї працюйте, але пам'ятайте, що ви рівнож є члени Української Православної Церкви і вона потребує вас не менше, як і організація ОДУМ-у.

Коли від імени управи я буду бажати Ансамблеві найкращих успіхів на будуче, це не буде пустими словами, але певною підтримкою моральною чи фінансовою, щоб забезпечити його успішну працю на майбутнє.

Ви пані Родак, через минулих п'ятнадцять років виконували те, що наша Консисторія бажає

для нас усіх в цій році Української Православної Молоді, а це любов до свого народу, своєї пісні, та своєї культури. Не забуваймо ніколи і за любов до своєї рідної Православної Церкви. Коли будемо добрими членами церкви, то тоді і будемо добрими членами своєї організації.

Ще раз гратулюю Ансамблеві і його прововоді та бажаю найкращих успіхів на будуче. Дякую.

За Управу Катедри Св. Володимира

Володимир Іваницький, голова

До Вельмишановної Пані Валентини Родак,
Керівника і диригента Ансамблю
Бандуристів ім. Г. Хоткевича
ОДУМ місто Торонто.

Дорога Пані Родак, та всі члени Ансамблю!

Від імени Головної Управи ТОП-у Канади, Відділів ТОП-у, та всього членства, маю честь поздоровити Вас та всіх членів Ансамблю, з нагоди 15-літнього ювілейного існування Ансамблю.

Нехай Ваша невтомна праця буде взірцем і приміром для інших. Я, особисто, свідок, Вашої тяжкої і часом розчарованої праці, але Ваша, пані Родак, завзятість і терпеливість, завжди увінчувалася успіхом. Слава Вам!

Рівно ж при цій нагоді дозвольте поздоровити Вас, та всіх учасників Ансамблю, з нагоди ново-виданої платівки "Дзвени, бандуро!". Довго прийшлося на неї чекати, але вірю, що друга появиться скоріше.

Складаю, скромний дар у сумі 100.00 дол. на покриття коштів.

З пошаною до всіх Вас,

І. Данильченко, Голова

Головної Управи ТОП-у Канади

Ювілейному Комітетові
15-ліття Ансамблю Бандуристів
ім. Гната Хоткевича

Торонто, 28-го лютого 1982

Сердечно вітаємо Вас і бажаємо Вам якнайкращих успіхів у Вашій дальшій невтомній праці на мистецькому полі.

Хай Ваша чарівна музика на бандурі прославляє ім'я нашої дорогої України, ще багато, багато років.

Одночасно, пересилаємо щирю подяку і пошану для нашої ініціаторки і організаторки Ансамблю Бандуристів імени Гната Хоткевича — шановній пані Валентині Родак за її невтомну працю і посвяту вже понад 15 років.

Чесць Вам і слава! Хай живе українська пісня! Хай живе інструмент українського народу — бандура!

З глибокою пошаною до Вас

Прокіп Наумчук та всі співпрацівники
щоденної радіопрограми "Пісня України"

Ол. ПОШИВАНИК

ВІДЗНАЧЕННЯ 75-ЛІТТЯ ГР. КИТАСТОГО В ДЕТРОЙТІ

У неділю 30-го травня ц.р. в Детройті, заходами Фондації ім. Ів. Багряного, у співпраці з місцевим відділом УККА, відбулося відзначення 75-ліття маестра Григорія Китастого, дир. Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, кобзаря-композитора, бандуриста-віртуоза. Відзначення відбулося в переповненій залі собору св. Покрови, з участю понад 350 осіб, між ними духовенство обох українських церков, провідники громадських і політичних діячів та визначні особи культурної діяльності українського життя, сягаючи від Сан Дієго, Міннесоти й Чикаго аж до Нью Йорку і Канади.

Голова ділового комітету, ред. Михайло Смик, представив головний стіл та присутніх капелян-емеритів, які в більшості перейшли той самий шлях, що і ювілат — Григорій Трохимович. Можна сказати, що святкуючи 75-ліття Григорія Трохимовича, відзначено і всіх тих, що з ним працювали. Головну промову про ювілята про-

читав проф. д-р Михайло Воскобійник, голова УРДП. Він змістовно дав нарис творчого життя Григорія Китастого, який співпрацював з покійним письменником Іваном Багряним, як і з присутнім мистцем Едвардом Козаком та іншими.

Д-р Анатолій Лисий, господар вечора, зачитав довгу листу письмових привітів. З усними привітами виступили: Петро Гончаренко — адм. Капелі Бандуристів, д-р Марія Бек, Олексій Пошиваник — голова ЦК ОДУМ-у, публіцист Олександр Скоп, поет Олекса Веретенченко, Микола Чорний — адм. Школи Кобзарського Мистецтва в Нью Йорку та інші. З нагоди цього свята, голова Фондації ім. Багряного — Галина Воскобійник і проф. Яків Гурський офіційно вручили ювілятові книжку — "Збірник на пошану Г. Китастого", видану членами та фондами Фондації.

У мистецькій програмі виступили: ансамбль юних бандуристів школи кобзарського мистецтва

На своєму ювілеї 75-ліття Григорій Китастий дири-
гує Капелею Бандуристів ім. Т. Шевченка.

під кер. Михайла Сердюка; тріо Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка в складі Петра Китастого, Михайла Сердюка і Павла Писаренка; дуєт оперної співачки Наталі Носенко і Павла Писаренка, соліста капелі бандуристів; танцювальний ансамбль "Барвінок", під кер. Степана Романова, який також виконав сольо — танець із шаблею; та Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка, яка під диригентурою ювілянта Г. Китастого виконала три твори ювілянта: "Грай, кобзарю", "Карпатські січовики" та "Не шкодуй за літами". Третю точку "Не шкодуй за літами", на тлі Капелі проспівав сам ювілянт. У нього вже не той тенор, що колись був, бо кобзареві вже сімдесят-п'ятий минув. Колись на Україні, кобзарі, що "співали" про славу — колишню славу, про неволю та тугу, також не були молодими.

Перед цим Григорій Китастий висловив подяку Комітетові, Фондації та окремим особам. Тяжко було йому згадати всіх, що причинилися до успіху свята та видання книжки на його пошану. До цього успішного відзначення причинилося багато земляків ювілянта: полтавчан, харків'ян киян, галичан, гуцулів...

На кінець гідного святкування 75-ліття Григорія Китастого, людини, яка дала гарний вклад у скарбницю української культури та кобзарства, Капеля Бандуристів, разом із присутніми в залі, проспівали могутнє "Реве та стогне" Т. Шевченка.

ПРИВІТАННЯ Г. КИТАСТОМУ

(Виголошено на ювілеї 30-го травня 1982)

Дорогий Григорію Трохимович,

Із нагоди Вашого 75-ліття вітаємо Вас та бажаємо Вам ще багато творчих років життя, прославляти кобзарство, українську пісню та добре ім'я українського народу.

З Вашою допомогою, в 1964 році, було створено перший ансамбль бандуристів ОДУМ-у в Чикаго — один з перших ансамблів молоді на американському континенті, прикладом якого з десяток інших ансамблів було зорганізовано в США і Канаді, як при філіях ОДУМ-у, так і в інших організаціях української молоді.

Ви посіяли зерно кобзарської любови серед української молоді, яке далі процвітає. Наприклад, в Чикаго вже виросло друге покоління бандуристів — у ансамблі грають діти ваших колишніх учнів.

У 60-их роках Ви брали участь у перших кобзарських таборах ОДУМ-у на оселі Київ у Нью-Йорку. Тепер, крім одумівських таборів, існують кобзарські табори скрізь у США і Канаді.

Ваш приклад, труд і праця намарно не пропали. Ваші учні та їхні діти несуть кобзарську любов та красу українській пісні в дальші покоління.

Із Вашим вкладом, із Вашою допомогою, "наша пісня, наша дума, не вмере, не загине".

Щастя Вам, Боже!

Олексій ПОШИВАНИК

голова ЦК ОДУМ-у та керівник юного ансамблю бандуристів у Чикаго

КОМАНДА XVI-ГО ТАБОРУ ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У ІМ. ГЕТЬМАНА І. МАЗЕПИ Оселя ОДУМ-у "Київ", Аккорд, Н. Й., 3—17-го липня 1982 р.

Комендант — Віктор Педенко СВП
Заступник коменданта — д-р Ю. Криволап СВП
Писар — Юрій Швець ВЮ ОДУМ-у
Старша бунчужна — Катерина Якута ВЮ ОДУМ
Старший бунч. — Тарас Ліщина ВЮ ОДУМ-у
Обозний — Євген Кальман СВП

ДОПОВІДАЧІ:

Ол. Шевченко СВП	д-р Ю. Криволап СВП
Нат. Павленко СВУ	Віктор Педенко СВП
Анд. Шевченко СВП	Євген Кальман СВП
Ів. Павленко СВП	Леонід Ліщина СВП
Юрій Швець ВЮ	Катерина ЯКУТА ВЮ
Тарас Ліщина ВЮ	

ЕКЗАМЕНАТОРИ ДЛЯ ПЕРЕВЕДЕННЯ ІСПИТІВ З ОДУМІВСЬКИХ ПРОБ:

ПЕРША ПРОБА:	ДРУГА ПРОБА:
Анд. Шевченко СВП	Іван Павленко СВП
Нат. Павленко СВУ	Віктор Педенко СВП
Ол. Шевченко СВУ	д-р Ю. Криволап СВП
Леонід Ліщина СВП	

Андрій СТОРОЖ

ВИСТАВКА КАРТИН ТАНІ АКСЮК

Мисткиня Таня Аксюк

У найбільшій залі СУМ-у, в суботу 24. 4. 1982 року, о 7-й годині вечора, відбулося відкриття виставки картин мисткині Тані Аксюк, яке продовжувалося і в неділю 25-го квітня.

Відкрила цю виставку працівниця Пласту Одарка Мурій, яка коротко подала загальний огляд цілої виставки, високо оцінюючи працю Тані Аксюк українською, англійською і французькою мовами.

Привітав Таню Аксюк і маляр - карикатурист із часопису "Де Газет", даючи похвальну оцінку творчості мисткині, її здібність та фаховість.

З подякою виступила Таня Аксюк за велику кількість учасників і прихильників до неї та подякувала за влаштування виставки своєму чоловікові Олегові, синові Андрієві, доньці Катрусі, мамі В. Кисленко, мамі О. Аксюк, пані Одарці і її мужеві Омелянові Мурію, Пластові та адміністрації домівки СУМ і всім тим, хто допоміг. Коротко й оповіла про свою працю, як мисткиня.

Таня Аксюк (Кисленко) народилася на Волині в м. Дубно. Після світової війни батьки Петро й Валентина Кисленки з родиною виїхали до Канади з Бельгії і поселилися в Ляшинах, Квебек, де й проживали довгий час.

Таня Аксюк закінчила середню школу в Ляшинах із високою похвалою в мистецтві на провінцію Квебек, далше три роки вивчала в мистецькій школі в Монтреалі малярство і скульптуру та потім вчилася в мистецькій школі в Онтаріо. Закінчила вона і МекГіллський учительський каледж та вчителювала, а літом працювала в місті Корнвалл, Онт., як керівник мистецтва.

Вона активна в мистецькій фаховій організації "Лейк Шор Асоційшен Артїст" та брала участь у багатьох мистецьких виставках міста Монтреалю, а її картини прикрашають багато домів у Канаді, США та ін. країнах. Таня бере активну участь в українському громадському житті, як співачка: церковний хор, тріо "Молода Україна",

в Рідній Школі тощо. Вона кол. одумівка, як і її чоловік Олег кол. голова ОДУМ-у та активний працівник на громадській ниві. Батьки Олега і батьки Тані відомі працівники на церковно-громадській ниві теж.

Таня Аксюк мала виставку в 1976 році на храмовому святі Св. Покрови, де тематика була майже пейзажі з Квебеку, а відвідавши Україну в 1977 році, вона перейшла майже на українську під впливом краси природи України на Волині (мати родом звідтіля) і центрально-східних областей (батько родом звідтіля).

В залі було розміщено 14 стендів великого розміру і з двох боків розвішано 66 творів на продаж і 20 творів не до продажу, вартість від 125 до 2.000 доларів.

Твори Тані привабливі, зокрема природа. Ось деякі з них: 1. Зима в лісі, 2. Осінь і ліс. 3. Осінь, початок і дерева. 4. Весна, берег і дівчина. 5. Весна, три дівчини на березі річки. 6. Літо, дівчина біля соняшника. 7. Косовиця. 8. Маки, соняшники та інші квіти. 9. Найдорожчий твір — це на березі річки на траві з квітами сидять три дівчини, по той бік річки видніє село і церковця. (2.000.00 дол.). 10. Бабуся з онуками.

Таня Аксюк талановита мисткиня з ласки Божої, вона не лише малює, вона вкладає свою душу, своє серце, своє відчуття. Візьмемо її твір "Весна" — потічок, беріжок, покритий снігом таючим, дерева голі, але мріють про своє дороге вбрання, яке незабаром прийде, голубе небо світле, приємне ось-ось здійсниться мрія — весна! І так кожний твір, можна оцінити його вартість і здібність мисткині.

Таня свою палітру вживає поліхромно, та має і метафізичність в мистецтві, а то духовість, емоційна насиченість, художня образність. За стилем — вживає здоровий реалізм. Має вона стилістичну виразність, більшістю у краєвидах і не вражає повторністю, а навпаки, поодинокі твори зорозно інтригують глядача та ніби випромінюють своєрідне життя.

Таню Аксюк цікавить більше експресія, динаміка та сила діяння кольорів і форм, особливо у квітах, а не самі по собі вони. Ще треба підкреслити, що вона цікавиться, а то просто сама закохана в природу: потічком, річкою, порами року, снігом, таянням його, снігом на дереві, лісом, травною, польовими квітами, взагалі квітами і з ними вона близька, живе з ними та є основним критерієм своєї творчості, бо відчуває свій властивий світ у природі. Ось чому в неї найбільше творів із краєвидів та є талановитою пейзажисткою серед сучасних українських мистців.

Вона талановита і портретистка і не випадково першу картину було продано, найдорожчу в сумі 2.000.00 дол., а це три дівчини сидять на траві при березі річки, а ген у даліні видніє село і церковиця. Чудова картина.

Продано картин 46. Це був її успіх, а чи не найбільший успіх був у відвідуванні зацікавлених

З КАНЦЕЛЯРІЇ ЦК ОДУМ-У

1. На 5-му Всеодумівському З'їзді ОДУМ-у (27-й Конференції ЦК ОДУМ-у) обрано нову президію ЦК ОДУМ-у в такому складі:

Олексій Пошиваник — голова
Віктор Педенко — 1-ий заст., орг. реф.
Юрій Криволап — 2-ий заст., реф. молоді
Юрій Смик — секретар
Євген Кальман — фінансовий реф.

Список постійних комісій, після доповнення, буде поданий пізніше.

2. Зустріч ОДУМ-у 1982 р., що відбудеться в Чикаго на день Праці, 3—6-го вересня, є присвячена 350-літтю гетьмана Мазепи. Будуть міжфілійні спортові змагання, концерт із участю мистецьких одиниць ОДУМ-у США і Канади, — бенкет і забава будуть в Марріот готелі — оркестра з Торонта.

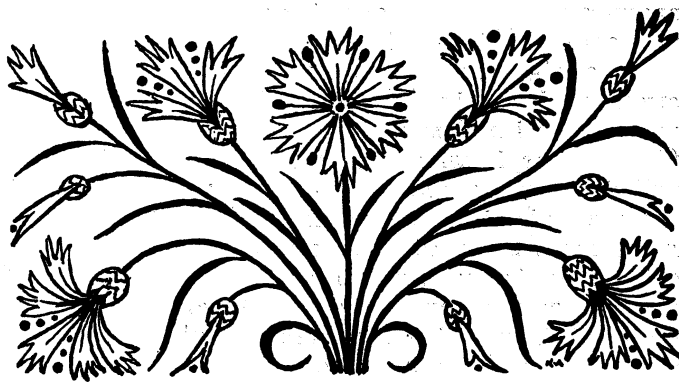
3. Редагування сторінки ОДУМ-у при "Українських Вістях" Ол. Попиваник, реф. преси ОДУМ-у США, передав Юрієві Смикові.

4. Доручено Ол. Шевченкові голові статуткової комісії та д-рові Ю. Криволапові ще до зустрічі ОДУМ-у, або і скорше, видати новий статут ОДУМ-у та правильники.

5. На концерт зустрічі ОДУМ-у в Чикаго вже зголосилися такі філії: Мінеаполіс, Бавнд Брук, Ст. Кетеринс, Торонто й Чикаго. На спортові змагання — ті самі філії, та Детройт. Комітет зустрічі очікує даліші зголошення.

6. Ступень СВК отримала Валя Яр;
Ступень СВД досягнули: Галина Савранчук, Катерина Щербань, Федір Бойко, Володимир Тимошенко.

Ол. ПОШИВАНИК
голова ЦК ОДУМ-у

виставкою, а їх було біля 1.000 осіб (zareestrovano було 850 осіб).

Її чоловік Олег угостив усіх вином і малим бутербродом, а пластунки продавали торт і каву.

Виставка була успішна, багатолюдна і приємна під усяким оглядом і вітаємо Таню Аксюк із винятковим успіхом.

Микола ВІРНИЙ-ФРАНЦУЖЕНКО

МИКОЛА

На згадку про Миколу Сокирко

Сьогодні одержав кілька листів. На одній коверті пізнав руку свого доброго товариша поета-початківця Миколи. Недавно він повідомляв, що готує до друку свою першу збірку ліричних віршів, та що почав випробовувати свої сили в прозі. Коверта була велика. Я зразу ж відкрив її у надії прочитати щось нового від "великого мрійника".

Ми вперше зустрінулись з Миколою Сокиркою в одному з таборів військовополонених в Італії. Він і я з того самого міста, з Києва. Він молодший. Коли почалася війна він встиг скінчити тільки семирічку, а я тоді вже був студентом-медиком. Я опинився в тамбовській піхотній школі середнього комскладу і після семи з половиною місяців перебування в ній попав на фронт, а він опинився в Німеччині оstarбайтером. А коли й мене привезли до Німеччини полоненим, то, як я пізніше довідався від нього, табори наші були не так і далеко, лише кілька кілометрів, один від одного у районі Берлін-Бранденбург-Потсдам.

Микола був одним із тих юнаків, яких ежовщина посиротила. Тоді арештували його батька й він пережив усі злигодні й наруги оточення за те, що був сином "ворога народу". Щоправда, він не був єдиним, що втратив у ті часи батька, але по-своєму сприйняв і реагував на такий несподіваний і жорстокий удар долі. Під час німецької окупації покинув батьківщину й пішов у чужі світи якнайдалі від тих, що й в дитині вбачали ворога "соціалістичної держави"...

У сорок четвертому році, почувши про формування українського війська, добровольцем зголосився, з мрією повернутись на батьківщину визволителем її від комунізму. Але доля й тут злукавила. Після кількох місяців війна скінчилась, а він опинився в полоні. До цього ж війська, раніше від Миколи Сокирка добровільно зголосився і я. І мене спіткала така ж сама доля. Отож, зустрінулись ми в Італії, під опікою англіїців, яким здались в полон наші частини. А коли в таборі познайомилися ближче, то виявилось, що ми не тільки земляки, а маємо також спільні зацікавлення, а зокрема до поезії. Ми відразу заприятелювали. А згодом, переїхавши до Англії, хоч і перебували в різних таборах, ніколи не губили зв'язку.

Останній лист від Миколи був яких тиждень два тому. Раніше він писав частіше. А тепер, можливо, втомлювався від фізичної праці, а може був у творчому ударі й щось писав. Фізично Микола був не з міцних. Ростом невеликий і щупленький такий. І завжди чимсь турбувався, щось його хвилювало. Особливо ж хвилювало його те, що у світі й далі було неспокойно та що українська еміграція була такою політично

роз'єднаною. Щоб відірвати його від хвилювань з різних причин, радив йому зосередити увагу на писанні, читанні, зокрема творів тих письменників, про яких ми й не чули. І просив, щоб він ні за яких обставин не кидав пера, бо він таки був талановитий.

— Чим же ти здивуєш мене сьогодні, мій дорогий вічно зхвилюваний земляче? — Вийнявши з коверти густо списані рядки, почав читати...

**

"Дорогий мій друже, земляче, вірний побратиме по долі!

Коли читатимеш цього листа, мене, можливо, не буде в живих. Здає серце. Три удари підряд. Два короткі, а один довший. Останній серцевий перебіг прикував мене до ліжка. Лікарі заборонили вставати, але писати ніхто не заборонив. Отож і вирішив набриднути тобі.

Не дивуюся, що про смерть згадую. Ті, що присягнули на бойових прапорах не повинні боятись її. Не боюсь і я. Але відчуваю, що в мене не має більше імунітету, який потрібний в нашому житті. Я, видно, не такий, як ти. Крім того, ніяк не можу знайти отого, як ти казав, компромісу з оточенням і з самим собою. Заплутався у своїх власних думках. Щоправда, я намагався за твоєю порадою переоцінювати явища, ставлячи їх в різні площини й перспективи. Інколи доводилось силувати до цього самого себе, але як зрозумів, що така робота не по мені, відмовився від неї. Найгірше з людьми. Ніяк не можу зрозуміти навіть моїх справжніх приятелів. Усі ми якісь злісні часто буваємо, непримирливі. Чому ми так один з одним гриземось? Чому свою злість не спрямовуємо проти тих, що відібрали в нас батьків, дитинство і через яких ми опинилися на чужині? Така незрозуміла мені поведінка людей.

Війна закінчилась. Мир треба закріплювати. А мене смуток огортає, коли слухаю радіо, чи газету читаю. Говорять і пишуть про мир, а в той самий час наголошують потребу новоозброєння, переозброєння, доозброєння і таке інше. Хіба ж усе це для миру? Ти вже не раз намагався мені пояснити все це з погляду стратегії, яка вимагає, мовляв, рівноваги сил між ворогуючими таборами. Ти говорив, а мені нагадувались сльози знедолених людей під час війни, особливо дітей, матерів. Чи вони будуть щасливішими від збільшення різновиддя нищівної зброї? А може я просто нічого не розумію, чи не хочу зрозуміти? Може. До цього ми ще повернемося колись принагідно, якщо...

Одну з наших останніх розмов я намагався відтворити у віршованій формі. Долучую її. Нікому не давай читати. Вона зрозуміла тільки нам. А зрештою, роби, як хочеш. Мені ж і так буде байдуже...

Отож, ...

Не на тортурах страшних в казематі,
на волі "невільником", з ласки панів,
Напівбожевільним застав у кімнаті
Товариша — друга воєнних років.

В цю мить його важко пізнати.
Хотів повернутись і двері закрити,
А в спину, — куди!? Не треба тікати!
Утечею правди тобі не розкрити...

Хотів усміхнутись, дарма, не вдалося.
Мій усміх спалив розпачливий зір,
Розпатлане, звисле на очі волосся
І намір роздерти усіх, наче звір.

— Ввійди, роздягайся і чуйся, як дома! —
Виконую все, наче в чарах гіпнозу.
І з жалем дивлюся на стан гореломо,
А він здичавіло: "Де правда в цій прозі?"

— Обридло мені вже невільником бути!
В'язниці та банки ковтули людей!
За волю готовий я світ перетнути,
Віддатись на муки, як той Прометей!

Поринути в глиб океану бездонну,
Без надуми скочить у доменну піч,
Летіти без страху у даль неозорну,
На день обернути озорену ніч!

— Стій, друже мій, стій, не кричи.
Помовч, дай хоч слово на все це сказати.
Ось сядь на хвилинку, сиди і мовчи.
Коли перестанеш в безтям'ї гасати?

— Не хочу, не вмю, не можу мовчати,
Бо брехням людським я не бачу кінця! —
Зірвався і біга. — Не дамсь розпинати,
Не дам розпинать ані душ, ні серця.

— Мовчи, ані писни! — Хватив я його,
І одмахом кинув подалі від лиха.
Аж ліжко посунулось з місця свого.
Упав горілиць, стогне, хлипає стиха.

Обмахнув рушником водоспади з лица.
Підійшов і глянув на простір з вікна.
Бачив відблиски згаслого сонця...
Вдалені ж, як загадка, чужа низина.

— Раб в сльозах правд безсило шукає,
Хіба в поросі щось він знайде?
Каже, — світ цей з кінцем зволікає! —
А "невільник" кінця його жде?

— Заплутую нетрі, валю екваліпти,
Думками вітаю у диких степах,
Гублю свої сльози гіркі, соковиті
Краплями розпуки в химерних страхах..

— В страхах?
Може тіні руїн так лякають?

СТРАВИ — ТАНЦІ Й ЕСТРАДНІ ВИСТУПИ В КОЗАЦЬКОМУ СТИЛІ

TORONTO — Downtown: 97 Cumberland St.
(in Yorkville). Tel.: 961-4422

TORONTO — West: 5245 Dundas St. W. (at Kipling),
Tel.: 231-7447.

**EXPERT CATERING AND BANQUET
FACILITIES AVAILABLE.**

For information call 231-7447.

Чи плач спазматичний спустілих осель?
Чи злидні, що вирами круків літають?
Чи світ жалюгідний лихих карусель?

Чи може срібlistі машини крилаті?
Розбитий на призьбі глиняний горнець?
Чи плач материнський отам, в рідній хаті?
Безсмертя сліпців, безногих танець?

Чи може лякають червоні грози?
Застигла на скроні в невинного кров?
Чи смерть у неволі, атомові погрози?
Чи щастя незнане, незвіданна любов?

Так може лахміття і кволости тіла?
Розп'ята еретиком гідного світ?...
Калікою станеш, людино безкрила,
І гідність загубиш й любови завіт!

Ти розумом все те просій, розітри.
Душі не давай усі болі збагнути.
Без волі вона, як зрадливі вітри
Безрадного може у прірву спихнути.

То підійме до сонця, на гори,
Перекотиполем жбурне по стерні...
Ти розуму душу свою підкори,
Бо згинеш рабом у своєму ж багні.

Ти хочеш цей світ на двобій викликати?
На це я мовчу. Хай щось скаже мудрець.
"Тоді у герцю може світ хто здолати,
Як скаже Він так—цього світу Творець!" —

Мов зі сну пробудився і встав,
Мов ягнятко, слухняне, тендітне.
Руку стиснув мені, обійняв
І сказав своє слово завітне.

Огнем віри, любови зайнявся.
Грали мужністю риси лица.
Перед другом своїм він поклявся
Жити вік свій увесь, до кінця:

розсудним,
твердим,
непохитним!

Як бачиш, мій друже, поет з мене нікудишній.
Деякий час мені здавалось, що я, можливо й ста-
ну ним. І коли вривались в мою душу якісь мо-
тиви, незвичні думки, я зразу ж хапав олівець і
клав на папір усе, що здавалось мені таким над-
звичайним, таким величним. Думалось, що все,
про щоб не писав, мусить людям обов'язково і
виключно щастя-радість принести. І здавалось,
що писав так, щоб людям, читаючи, хотілось спі-
вати. Але все це мені тільки здавалось. Все це
було тільки в моїй уяві, моєю уявою створене.
Так, мені тільки здавалось. І як не намагався
стати таким всеошасливлюючим поетом (а мені
тільки таким хотілось бути), я ним не став. Не
став, та й годі. Сам це з часом зрозумів. Зрозумів,
що самого бажання не досить. Тут треба
значно більшого. Я відчув його брак у собі. Від-
чув і усвідомив, і тому чесно вирішив сказати
музи: "до побачення". Можливо, що до скорого,
а може... Не знаю. Тепер не знаю, як довге це
"до побачення" буде. Прошу, не бери це за сла-
бість. Це не слабість, ні. Пера я не кинув зов-
сім. Тільки мене потягнуло до чогось іншого.

Вірю, що не висмієш мене, тому й признаюсь

тобі. Ти, можливо, й не повіриш цьому. Але,
правду кажу, оце кілька тижнів тому вперше в
своєму житті вирішив прочитати Євангеліє. І
прочитав. А потім знову став читати. Читаю і
тепер, коли не почуваюсь надто втомленим і
коли нічого не пишу. Бачиш, читаючи Єван-
геліє вдруте, почав робити деякі замітки.

Боже, як тоді люди жили, як вони відчували
поетичність слова. Адже все, що в старому, чи
новому Заповіті написано — чиста поезія. Коли
прочитував заклики до людей, задумувався і як
тільки починали зріджуватись думки, зразу ж
нотував. Деякими хотчу поділитись з тобою. Ось
вони:

Хто породив людину? Хто дав їй розум, ду-
ховий зір, волю бути господарем на цій землі?
Хто дав їй різні почуття, сприймання, можли-
вість окреслювати, називати своєю власною люд-
ською назвою такі речі, як любов, добро, зло?

Нікому з нас не дано такої сили пізнання, щоб
повністю відкрити й зрозуміти свого Творця.
Але навіть це наше обмеження пізнання й від-
чуття Його вишости над нами і Його зв'язку з
нами, свідчать про те, що Він — наш Батько, а
ми Його діти, хоч і нерозумні.

Знаючи нашу гарячковість, пропоную не спе-
речатись про те, що Він собою являє. Але ми
таки не в стані своїм розумом охопити, чи збаг-
нути повного єства цього "Щось". Так давайте
на цьому й заспокоїмося. Коли ж ні, у нас вдача
така, що ми не можемо заспокоїтись не усвідомивши,
не пізнавши, не зрозумівши, що є при-
чиною нашого життя. Ми повинні назвати цю
причину, це "Щось", бо маємо ж назву для
кожного нашого розумного і почуттєвого руху,
ба, навіть рефлексів, хоч деякі з них для нас і
не зрозумілі повністю. Причини життя ми не мо-
жемо залишити без назви. Не можемо хоч би
тому, що вона покищо не розрізана скальпелем
нашого розуму. Дехто намагається обмежуватись
означеннями без назви — "Він", "Те", "Воно",
"Щось..."

Чи ти також задумуєшся над цими таємни-
цями? Ми ніколи ще не обмінювались про них
думками. Але повернімось до основного.

Оте "Щось" ми ж називаємо Богом. Богом на-
зиваємо і Його Слово, що стало на землі плоттю
Господа нашого Ісуса Христа, Сина Божого і
сина людського.

Бог — Отець послав на землю Сина свого
виконати Його волю — розкрити людям суть
їхнього покликання для повноцінного життя на
землі й поза ним. І Христос зробив це.

Зоря загорілась над Ісусовими яслами у Виф-
леємі, і люди не можуть ані згасити її, ані захо-
ватись від її сяйва. До неї не досягають ані хма-
родери, ані наші літальні апарати, ані наш ро-
зум, бодай покищо. І, мабуть, ніколи не досяг-
нуть, хоч своїм розумом людина і створила за-
кони, які охоплюють простір і час. А Христова
Зоря — поза нашим зрозумінням первопричин-
них таємниць природи. Світло цієї Зорі ніколи
не згасне, бо в ній горить Дух Божий, пізнання
всієї суті якого для нас недосяжне. Як довго
воно таким залишатиметься? Можливо назавжди.
Можливо, так довго, як довго ми існуватимемо,

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

існуватиме і світ цей і Всесвіт й інші незвідані людиною простори поза Всесвітом...

Можливо, що я в цьому дуже й дуже помиляюсь, а може й близько правди, не знаю. Тільки, судячи по тому, як люди тепер діють і раніше діяли, прийшов до переконання, що вони, фактично, злякались, коли Христос почав відкривати перед ними завісу до всепізнання... і вкоротили Йому життя. А перед тим, як розіп'яти, поклали Йому на плечі хрест непомірної ваги. Вони примусили Його нести той хрест на гору, де й розіп'яли того, що прийшов на землю заради їх спасіння...

А що сталося з Правдою, яку доручив Спасителеві Його Отець, щоб передав людям на землі?

Син Божий не кидав на нас бомби. Нікого не кривдив, не переслідував. Він лише одверто, з любов'ю говорив про Правду, якою мають жити люди. Він не шукав з-поміж них собі вибранців. Говорив до багатих і бідних, до здорових і немічних, до вродливих і бридких тілом, до дітей і стареньких, до одружених матерів і до покриток, до чеснотних дівчат і до повій. Нікого Він не цурався. Всім і всюди Він говорив про те, без чого людська душа й сама людина не можуть існувати, про Правду...

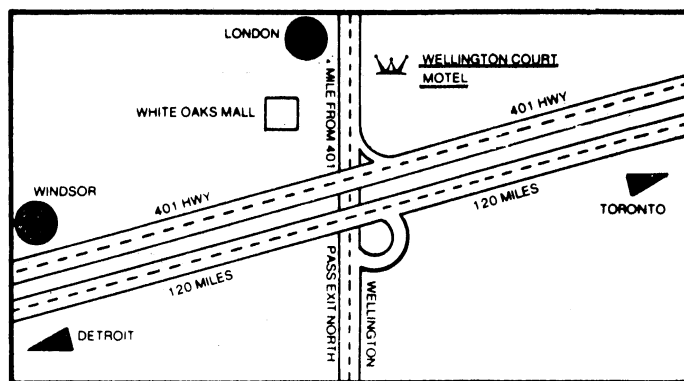
Світ постійно змінюється. Все, що ми бачили чи відчували вчора, сьогодні безповоротно змінилось. Творяться і змінюються суспільні закони земного людського життя. Змінюються і набирають щораз виразніших форм перспективи майбутнього людського існування на землі. Але, незрівноваженість людських характерів, немічність людського розуму, здібності якого дуже часто самолюбиві люди дуже переоцінюють, зробили чималу частину людей прихильниками тих, які злякались Христа і розіп'яли Його... (А хіба наших батьків, які вірили в те, в що вірив Господь — в найліпше в людях — не розіп'яли в країні, яка скрізь і всюди твердить, що вона — найсправедливіша?).

Незмінною на землі є, мабуть лише природа самої суті людини — її Душа, її Зоря, вік яких нам сьогодні годі визначити. Він, можливо, є вічним. Душа, можливо, є внутрішнім свідком народження людини і її кінця. Але свідком виключно фізичного життя людини, який дає початок новому незбагненному ще людиною етапу іншого її існування.

Я увірував у ці істини, читаючи Євангеліє. Очевидно, що мені можуть закинути, навіть і ти, неознайомленість з науковими доказами. Але, що каже наука? Вона твердить про безсмертність матерії, про перехід її в інші види. А далі? Яка назва і яке існування цих "інших видів"? І тут починаються різні гіпотези-припущення, різні теорії й теорійки...

А хто нам забороняє переступити ВІРОЮ межі нашого знання?

Душа людська має свої властивості, які передаються думкою, поглядом, рухом... Душа може бути вічно випромінюючим джерелом прекрасного, Правди. Одним з її випромінювань є Любов. Вона, можливо, і є отим початком без якого не

WELLINGTON COURT MOTEL

ОЛЕКСІЙ і МАРІЯ МАКАРЕНКО

власники

**1078 Wellington Rd. So. off Hwy 401
LONDON, Ont. N6E 1M2 — Phone (519) 681-1050**

**ДОБРА ОБСЛУГА. ПРИВІТНА
АТМОСФЕРА.**

народилося б життя людське. Без неї, мабуть, і наближається кінець всього людського. Бо ж, коли втрачається її, людина перетворюється в антиприроду, самозаперечливу істоту, в потвору, яка здібна тільки руйнувати, нищити все, що створено нею самою й іншими...

Вік людини — короткий, якщо мати на увазі виключно її земне життя. Щойно з кінцем земного людина входить у той світ, у ту сферу сприймань, коли починає відчувати, розуміти, що душа її не вмирає з тілом, а що тоді вона опиниться на порозі нового життя, нового існування в незбагнених її перед тим вимірах.

Не зі злости Бог створив людину і подарував їй, так би мовити, двоетапне життя. Це був вияв великої Божої любови заради любови і для любови. І людина, яка керуватиметься в своєму житті любов'ю, житиме нею, спроможна буде досягнути найвищих вершин краси життя людського...

Даруй, що обірву свої думки на цьому сьогодні. Втопився. Мушу відкласти перо. В цю хвилину мені тільки невимовно шкода, що тебе, мій друже, немає біля мене. Знаю, що коли б говорив з тобою про те, що оце виклав на папері, ти зміг би своєю завжди конструктивною критикою виправити те, в чому я, не тільки, можливо, а й напевно помиляюсь, хоч може і не в усьому. У мене безнастанно народжуються заперечення того, що говорив. А це, можливо, тому, що я не повністю зрозумів і осмислив те, що прочитав. Я ж тільки вдруге читав Євангеліє. До того ж мені ніхто нічого не пояснював. І якщо бодай в чомусь одному хоч трохи наблизився до істини,

то тільки тому, що хочу пізнати, зрозуміти її. А, повір, думки наче хвилі одна на одну набігають. Не встигаю й занотувати. А може це так через мій теперішній хворобливий стан? Може й так. Нехай. Я переживаю щось нове, щось таке, чого раніше не переживав. Я хвилююсь так, як і тоді, коли зрозумів, що втратив рідного батька...

Хотів би вірити, що це не останній лист до тебе. Мені так багато хотілося б тобі розповісти про свої минулі й теперішні переживання. Ти знаєш, я писав тобі, що готую до друку свою першу збірку ліричних віршів. Мав намір, але не докінчив свого задуму. Перечитував свої твори й зрозумів, що поет з мене липовий. В добу атома не таку лірику потрібно. А я — ні риба, ні м'ясо. Все ж посилаю тобі деякі свої вірші на згадку. Як завжди, писав під настрій, не опрацьовував, як слід. Просто таки не маю сил, а може й повністю зневірився у своїх здібностях. Суди, як хочеш...

З В Е Р Н Е Н Н Я

О, Боже милий, дай людині,
Хоч трошки розуму свого!
О дай, молю Тебе, благаю!
Не чуєш?
Дай!
Бо зараз сам прийду й візьму.
Тебе і всіх там розіпну,
Як сам самого розпинаю.
Що я кажу?
Ні, ні, прости за блуди!
Гріхи бо душать мені груди
Свої, своїх і всіх...
І чути звідти сміх...
— "Це грішник ще один конає? —
Чорт янгола питає.
А той дитина: "тихо, тихо,
Послухай, чуєш...? —
О, Боже милий, дай людині
Хоч трошки розуму свого... —
Чуєш?
Геть!"
І янгол чорта відганяє.
Летить на землю. Прилітає.
Як Матір Спаса обійняв,
В чоло навхрест поцілував
Бога улюбленіший твір —
Людину.

Не знаю вже, який саме переказ у Святому Письмі змусив мене написати таку ересь, але надсилаю її тобі, бо це ж лист, і читатимеш його тільки ти, а ти ж мені не чужий і не осудиш мене.

Мій друже, дозволь мені відкрити ще одну таємницю. Даруй, що засипав тебе різними думками і своїми турботами, вигадками. І втомився, і хотів припинити писанину, та ні. Хочу наче висповідатись. Знаєш, прожив я оце вже понад двадцять років, а ще ні разу не поцілував дівчини так як хлопцеві годиться. (Іншому скажи, сміялися б!). Останнім часом з'являється таке величезне бажання мати поруч себе дівчину. Жах, та й годі. А тут, як навмисне, як підходять відпо-

чинкові дні, у мене раптом з'являється бажання віршувати, а коли такого бажання немає, то починає дощ періщити такий, що носа на двір не висунеш. От і будь тут мудрим! А, зрештою, хіба з такою невиразною поставою, як моя, серед чужинок знайдеш швидко суджену? Повір мені, що й в цьому я з кожним днем стаю щораз безпораднішим на цій землі Альбійонській. Тому, мабуть, і тікаю так часто у свій світ, уявний...

ЯКА КРАСА...

Яка краса —
Лелійне личко і коса —
На плечах пестить мужню руку.
На землю падає роса.
Пташки співають сну розлуку.
Ранок...
Сонце...
Які казкові
ті хвилини:
Я й Вона
Ідемо шляхом України.

Збудився.
Ранок.
Дощ.
Душа голубить
В далечі місця:
Дівчину,
Шлях
і
Сонце!

Останньо написаний вірш також пов'язаний з моїми мріями. Ти знаєш я таки багато мрію. Якось не зумів я так, як треба всього земного торкнутись. Але хіба мрії не частина людського життя?

М Р І Я

О, води моря — ви безкраї!
До вас шукати йду спокій.
Туди, де видно чайок зграй,
Де родить силу буревій!

Туди, де вранці сонце сходить,
Золотить греблі дужих хвиль,
Де ніч самотньо тихо бродить,
В просторах неба безліч миль.

Туди, де хвиль незнаних ниті
Мережать Всесвіт вшир і вдаль,
Де в саяві вічної блакиті
Початку нашого спіраль!

Туди, де скеля серед моря,
Що досяга вершком небес,
Де чоловік не знає горя,
Де стріне Того, що воскрес!

Отам хотів би я стояти,
Бо там безлюддя і спокій.
Від серця пісню заспівати
Про мрій безсмертя і про Кий!

О, друже мій, як хочеться мені, щоб люди завжди були щасливі. Як хочеться мені навчитись по-справжньому ошасливлувати людей. Як шкода, що вік мій на цьому світі такий короткий...

Не згадуй мене лихом. Будь завжди таким щирим, яким я тебе від перших днів нашого знайомства знаю. Люби життя й людей. Не губи своєї щирості й одвертості. За них я тебе дуже й дуже полюбив, як брата...

І ще одне прохання на кінець цього листа. Вихоплюється воно в мене якось мимохіть. А може це й не безпричинно? Будь ласка, якщо б щось несподіване трапилось, а може ж трапитись, і нам не доведеться більше зустрічатись, не забувай мене, прошу.

Залишаюсь завжди з побратимською любов'ю
широ твій

Микола Сокирко"

Не встиг як слід і подумати — чому це моєму землякові надумалось такого листа мені написати, як хтось постукав у двері.

— Ввійдіть! — Запросив з немалим здивуванням. Вечорами до мене мало хто заходив.

У кімнату ввійшов офіцер поліції. Привітався, вибачився і запитав чи доводжусь я родичем Миколі Сокирці.

— Щось трапилось? — Промайнуло в думці. Ні. Я не родич його, а добрий приятель, друг. До речі, я щойно закінчив читати від нього листа, — сказав я, показуючи на коверту і розкладені на столі листки. Офіцер поліції подивився на коверту і по короткій мовчанці почав говорити.

— Я мушу поінформувати вас про нещасливий, і я б сказав, дуже прикрий випадок...

— Серце, не витримало серце!? — Вигуком вихопилось у мене.

— Так, на жаль, так.

В грудях у мене запекло. Жвавіше почало битись серце. Попросив офіцера сісти. Він скинув кашкет і сів.

— Коли? — Запитав так, наче силою витиснув це слово.

— Вчора в полудень. Він, як свідчать ті, що його бачили тоді, встав з ліжка і, підійшовши до вікна, побачив, як якась дитина впала в канал, що неподалік від лікарні. Він вибіг в коридор і схвилювано крикнув до сестри й лікаря, які саме йшли коридором: "Рятуйте, дитина, дитина впала в канал, швидше...". І сталось те, перед чим, як казав лікар, він перестерігав хворого.

— Йому не можна було хвилюватись. Він писав мені про це. А я певний, що він жити вже без цього не міг, скільки його знаю, завжди хвилювався. Життя прожив хвилюючись...

— Дитину, яка впала в канал врятували, — говорив далі офіцер поліції, — а вашого приятеля не змогли, хоч лікарі докладали всіх можливих зусиль. Серце, як сказав один з лікарів, просто не захотіло більше битись, відмовилось працювати.

— Воно не хотіло більше бачити горя. Воно

ПРИВІТАННЯ

В кінці травня 1982 року одружилася Галя Скиба з Стівом Меркел. Вітаємо молоду пару з одруженням та бажаємо їм щастя, здоров'я і всього найкращого в їх подружньому житті.

Філія ОДУМ-у Чікаго

поспішило туди, де "родить силу буревій"... Вибачте, я згадав слова з однієї його поезії.

— О так, ми знаємо, що ваш приятель був поетом. Своїм вчинком він схвилював багатьох людей, особливо батьків врятованого хлопчика, сина місцевого священика, який дуже цікавився вашим другом. Я, властиво, маю щось для вас. У його кімнаті на кріслі ми знайшли ось цього, заадресованого вам пакета, і я вирішив особисто доставити його.

Поліцай, який був немолодий і в званні капітана, вручив мені пакета і далі розпитував про Миколу. Я розказав йому все, що знав про нього. Згадав також і про деякі його думки з останнього листа, який я прочитав перед приходом гостя з такою болючою для мене вісткою.

— Виглядає, що ваш друг був таки незвичайно чутливою людиною, якій треба було б бути в зовсім інших умовах. Шкода, і я вам дуже й дуже співчуваю. Про його вчинок і про минуле його життя буде згадка в нашому місцевому часописі. Я сам про це подбаю. Один із репортерів, можливо, вже завтра завітає до вас. Не відмовте йому в потрібних інформаціях про вашого друга.

Поліцай ще раз висловив мені співчуття і, побажавши всього доброго, пішов...

Я відкрив досить таки грубенький пакетик. Це була збірка ліричних поезій, прозовий твір, якісь нотатки і кілька слів до мене.

"Я остаточно переконався, що поетом мені не бути, хоч раніше тільки про це й мріяв. Свою нескінчену збірку дарую тобі. Дарую також і незакінчену повість "про моє покоління", до якого і ти належиш. Попробуй скінчити і назви "Життя дається (чи дарується) сильним". В ній, властиво, багато з того, що ти мені оповідав. Я ж, маю тепер перед собою єдину мету, ціль чи завдання — якнайліпше зрозуміти те, чому навчав Спаситель. Без Нього не можна добре служити людям. Але про це ми більше поговоримо, коли прийдеш до мене.

Жду!

Твій М. С."

А. ЮРИНЯК

ДО РОДИНИ, ДО СОНЦЯ, ДО УКРАЇНИ!

Напевно не бракуватиме читачів, що вважатимуть повищий наголовок цієї скромної рецензії надто патетичним, претенсійним. Але така фраза вихопилась була в автора цих рядків як рефлексія-підсумок по прочитанні (за "один присіст!") "Замрячених ранків" Ів. Боднарчука.

На титульній сторінці книги читаємо: *Оповідання — новелі — нариси*. Але оповіданням можна назвати лише більшеньку річ "Зелені узбіччя"; усе ж інше — як це слушно стверджує в своєму вступному слові письменниця Ольга Мак — становить нариси.

Щодо ідейної спрямованості і мистецького стилевого вираження збірка досить суцільно-однорідна, і щоб її схарактеризувати — досить приглянутися ближче до хоч би ось таких нарисів: "На золотих горбах", "Під плакучими березами", "Мій земляк", "Родинна симфонія".

Загально прикметна для збірки конфронтація сьогодні з учорашнім, новопоселення — з попереднім старим домом".

Ось сцена зустрічі селянки Марії, що по 30 роках розлуки прибула за океан до чоловіка Якіма (нарис "На золотих горбах").

— "Привіт тобі, Якіме, з України: від знайомих людей, стежечок і тих яворів, що про них ти пісню співав"... Так стала "добиратись" Марія до душі Якіма далекими, втертими стежками.

— Ет, минулося... Знаєш, жінко, — знітився Яким, — війна розвінчала нас. Коли б не війна, була б і у нас сім'я, зажили б... А тепер — запізно вже. Ну що ж? Приймімо життя таким, яким воно і є... Житимемо без гніву.

— Що ж я можу тобі сказати? Приїхала я, щоб повернути тебе Україні, Якіме.

— О, велике завдання. Хіба потрібен я Україні?

І тут Марія зразу ж таки подумала: "Даремно кличу я собі на поміч Україну. Якіма ніщо вже не зворушує... Розбагатів, погруб, охолов, отупів..." (Стор. 36).

Приїзд Марії з України не був секретом для сусідів: "Сходились люди. Хата наповнилась веселим гамором. Пішла в рух чарка. Марія Іванівна сиділа в кутку, усміхалась — мовчазна, заплакана. "Не плачте, Маріє Іванівно! Яким вас не скривдить, бо тяжко скривдив би його Господь... У нього свій лісок, своє озеро, поїдете, побачите. Він у нас заможна людина"... (стор. 38).

А ось у нарисі "Під плакучими березами" автор розповідає — як у гості в Канаду до батька приїхав з України син. І як же по-несвійському виглядала особливо попервах, їх зустріч!

"Сиділи віч-на-віч задивлені один в одного. Заморожені, з прихованим недовірям. Двадцять років і віддаль у просторі між Україною і Канадою стерли з їх сердець родинні почування.

"Ну, то з чого почати?... — подумав батько. Заходився частувати сина: різав ковбаси, помідори, поставив чарки. Син оглянув обстановку хати: ліжко, грубка, самовар... Скромна обстановка нічим не натякнула — звідки бралися оті багаті куфри різного добра, що надсилались в Україну". (Стор. 39, 40).

Випивали, закушували, ніяково поглядали один на одного. Коли батько запитав: "Як там живеться вам? — то син не зважився сказати, що мама вдруге вийшла заміж і просила сина переказати батькові, щоб не посилав їй посилок з одягом та взуттям, бо нинішній її муж гніватиметься. Не сказав і того, що "материні пісні тепер часто бринять сльозою".

Отже знову маємо конфронтацію: *батьківщина і чужина, вчора і сьогодні*.

Нарис "Мій земляк" ускладнює переживання героя ("Земляка") тим, що його жінка лишилася в Україні, а він в еміграції, доробившись хати і до хати важкою працею, добуваючи нікель, тяжко переносив самоту і прийняв комірницю чужинку. Згодом не міг собі дати з нею ради і позбувся хати, праці і потрапив докотився до біжевільні. Його перша зустріч з автором була гнітюча: "Моя половина там, а я тут. Роз'єднали нас. Так немов живе тіло на дві половини. Нема в людей серця..." — гірко скаржився "земляк".

Зовсім іншою була друга зустріч — вже у власній земляковій хаті, в привабливості "законної" жінки Марійки, яку щасливим випадком випусти-

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ

ВЕЛИКИЙ ВИБІР ХАТНІХ МЕБЛІВ:

вітальні — спальні — їдальні — холодильники — пральні — машини — електричні і газові печі — телевізори — радіо.

TORONTO CENTRAL

423 College St. W. — Tel.: 364-1434

TORONTO WEST MISSISSAUGA

1995 Dundas St. E. — Tel.: 624-4411

121 Dundas St. W. — Tel.: 535-1188

ли закордон Совети. "Земляк", що так низько був упав, змінився до невпізнання: він "Швидко кидає очима по господарству, голос у нього дзвінкий і впевнений, рухи прудкі і влучні".

Удвох з Марійкою "земляк" водить гостя по господарству, показує і пояснює що й до чого. Марійка, як і личить вірній дружині, від себе додає: "У нас усього потрохи, як в Україні: трохи грядки, трохи худібки, трохи птиці, щоб усе своє мати"...

"Найкраща спілка — чоловік і жінка", — згадується відома селянська приказка.

Вагому й вельми конструктивну роль родини в суспільстві, гарантію щастя в сімейній злагоді ядерно представлено в невеличкому нарисі "Родинна симфонія".

Починалося прикрістю: меценас Жемчук посперечався з дружиною і уплянував був Різдвяні вакації провести на Фльориді сепаратно, окремо від дружини і дітей. Але перед самим виїздом йому довелося бути на судовому засіданні, де розглядалося роздодову справу, в котрій обидві сторони — чоловік і жінка — вперто домагалися мати дітей при собі.

"Врешті рішили поділити дітей, але поспробуйте їх розлучити! Візьмуть по одному, а як з третім?... Вийшли батьки з суду, а діти обскочили їх, вчепились реп'яхами... найстарше взяло батька за одну руку, а матір за другу і веде, не пускає, вчепилось"...

Розуміється, до ніякої Фльориди меценас не поїхав, а вся сім'я святкувала Різдво вкупі, як завжди.

Отже найістотніший висновок — веління даної книжки такий: *Українська національно однорідна сім'я — найнадійніша остоя супроти еміграційних смутків і травм.*

Та наш автор не дарма десятиліттями очолює рідношкільну систему в Канаді: отож поруч з сімейним вихованням, він хоче бачити й рідношкільне виховання. І читач з великим вдовolenням і радістю сприймає бадьорі тони оповідання "Зелені узбіччя", де автор одвідує місця своєї шкільно-виховної праці і стрічається з цілою низкою своїх вихованців.

"Замрячені ранки" (чому, власне, така мінорна назва?...) становлять добру лектуру і для нашої молоді, ще більше для дорослих, для батьків та матерів.

Гарне, змістовне *Вступне слово* написала до цієї книги письменниця Ольга Мак, рельєфно вирізнявши особливості мистецького хисту автора.

ПОПРАВКА

У березневому числі журналу, ч. 310, на 3-ій стор., 10-та стрічка згори, має бути "...де 1928 р. закінчує в УГА агрономічно-лісовий факультет"...

---Редакція

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

ВШан. панове!

Місяць травень. Усе пнється до життя. Весна красна, все молодіє. То чому ж не пнутись і "Молодій Україні"? Рости і квітти, "Молода Україно"! Сонця Вам та радісних днів, а основне — більше поповнення молоді в ОДУМ-і!

Пересилаю 20 дол. на передплату і пресфонд.

Ваш М. П. Іщенко
Судбури, Онт.

ВШан. п. Іщенко!

Щире спасибі за Ваші хороші весняні побажання і грошеву підтримку. Ми стараємось рости, але нам потрібна допомога.

Редакція і адміністрація

**

ВШан. пане редакторе!

Чому в "Молодій Україні" мало пишеться про талановитих молодих українців, таких як Юліан Китасти, який вже об'їздив США й Канаду, і щойно повернувся з Австралії, навчаючи кобзарські гуртки гри на бандурі? Чому не згадується про чудову п'яністку Ларису Кузьменко, яка в цій місяці акомпанювала, під час виступу в Торонті, талановитому баритонові Андрію Дудичеві, теж до речі молодому?

М. Жила
Торонто, травень 1982

ВШан. п. Жила!

Про всіх згаданих у Вашім листі і про інших талановитих молодих бандуристів, піаністів, співаків, літераторів, журналістів, і т. д., вже повинні б бути надруковані в цій журналі короткі нариски. Але, на жаль, нема кому цією важливою ділянкою зайнятись.

Редакція

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ
Крамниця при вул. Блур коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

О. ШЕВЧЕНКО

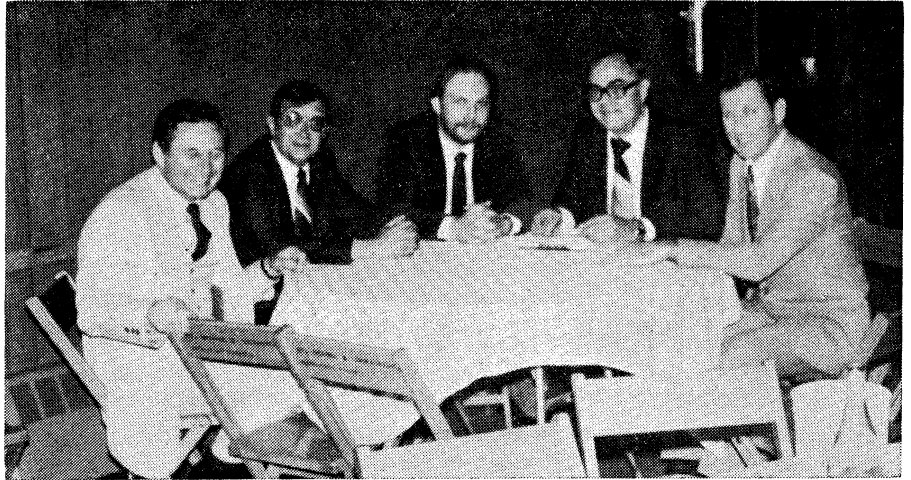
ВІДБУВСЯ П'ЯТИЙ З'ІЗД СТАРШИХ ВИХОВНИКІВ ОДУМ-У

НОВА ПРЕЗИДІЯ ЦК ОДУМ-У:

Зліва: Євген Кальман — фінансовий референт, д-р Юрій Криволап — 2-ий заступник, референт юнацтва, Юрій Смик — секретар, Олексій Пошиваник — голова, Віктор Педенко — 1-ий заступник, організаційний референт.

Трентон, Д. Дж., США

22 травня 1982 р.

В днях 21-23-го травня ц.р. в Трентоні, Н. Дж., США, відбувся 5-ий Всеодумівський З'їзд старших виховників ОДУМ-у, або за попереднім статутом — 27-ма Конференція Центрального Комітету ОДУМ-у. У висліді вибрано Президію ЦК ОДУМ-у на наступних три роки на чолі з головою Олексієм Пошиваником, відомим суспільно-громадським, політичним і церковним діячем української громади в США. В склад Президії ввійшли: Віктор Педенко — 1-ий заступник і організаційний референт, д-р Юрій Криволап — 2-ий заступник і референт юнацтва, Юрій Смик — секретар і Євген Кальман — скарбник. Повноправними членами ЦК ОДУМ-у є також голови Кошів СВ ОДУМ та голови головних управ Товариства Одумівських Приятелів (ТОП) країн, де існує ОДУМ.

Увечері, 21-го травня, в п'ятницю, відбулося засідання ЦК ОДУМ-у і пізніше товариська зустріч.

Цілий день 22-го травня був виповнений нарадами З'їзду, в які входили звіти поодиноких референтів і дискусія над ними. Прийнято ряд резолюцій і постанов. Ось важливіші з них: ОДУМ, як організація, і поодинокі члени мають брати активну участь у приготуванні святкування 1,000-ліття хрищення України; одумівська зустріч у 1982 році відбудеться під час Дня Праці в Чикаго; затверджено нові форми й кольори одумівських хусток до одностроїв.

Було представлено й обговорено стан будови пам'ятника Митрополитові всієї України Василеві Липківському, ідея пам'ятника зродилася на одному із з'їздів ОДУМ-у.

Увечері того ж дня в гостинній залі української православної церкви св. Юрія Переможця в Ярдівілі, Н. Дж., відбулася спільна вечерея-бенкет, пізніше — забава. Під час бенкету були прочитані письмові привіти від УНСоюзу, УККА, СУМА і інших організацій, а представниця Пла-

сту — Мотря Бойко, член Крайової Пластової Старшини, та голова ОУРДП в США Юрій Нагорний особисто привітали З'їзд від своїх організацій.

Пізно за північ молодь ще довго забавлялася і з видимим сумом розходилася, обіцяючи знову зустрітися на зустрічі ОДУМ-у в Чикаго.

ЖЕРТВУВАЛИ НА РАДІОПРОГРАМУ "МОЛОДА УКРАЇНА"

(Травень 1982)

Д-р Юрій Лисик (Ошава)	\$50.00
Євгенія і Тиміш Таборовські	25.00
Омелян Калата	25.00
Пані М. Н.	15.00

За фінансову підтримку всім щиро дякуємо.

— Головна Виховна Рада
Коша Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у "МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛЯХ FM 101

в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

РОЗТАШУВАННЯ ОДУМІВСЬКИХ ТАБОРІВ – ЛІТО 1982

США — Схід
Оселя ОДУМ-у "Київ" — Аккорд, Н. Й.

від 3-го до 17-го липня

**Шістнадцятий Табір Виховників
Юного ОДУМ-у та Табір 2-ої Проби**

На табір виховників прийматимуться кандидати, члени Юного ОДУМ-у у віці від 15-ти до 19-ти років лише за рекомендаціями голів філій ОДУМ-у та відділів ТОП-у або СВП/Д з тих місцевостей, де нема філій ОДУМ-у.

На Табір 2-ої Одумівської Проби прийматимуться кандидати, Старші Виховники Кандидати та Учасники або дійсні члени ОДУМ-у, які закінчили Табір Виховників Юного ОДУМ-у.

За детальними інформаціями та аплікаціями до повище зазначених двох таборів просимо звертатись до 13-го червня на адресу Команди Виховників ОДУМ-у:

ODUM Councellor's Camp
с/о G. Krywolap, 221 Edridge Way
Catonsville, Md. 21228, USA, (301) 744-0168

від 18-го липня до 7-го серпня

**ВІДПОЧИНКОВО-ВИХОВНИЙ ТАБІР
ЮНОГО ОДУМ-у**

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM с/о N. Pawlenko
27 Ventnor Drive
Edison, N. J., 08810, (201) 548-7903

від 18-го до 31-го липня

**Оселя Братського Союзу "Верховина"
Глен Спей, Н. Й.**

10-ИЙ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР
Комендант — О. Непрель
Мистецький керівник — О. Метулинська

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM Bandura Workshop
с/о Natalia Pawlenko
27 Ventnor Dr., Edison N. J., 08820. USA

США — Захід

Сіблей Стейт — Парк, Міннеаполіс, Мінн.

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM с/о O. Polec
3520 Edward St.
St. Anthony, Minn. 55418, (612) 781-8204

КАНАДА — Схід

Оселя ОДУМ-у "Україна", Лондон, Онт.

від 18-го до 31-го липня

**ВІДПОЧИНКОВО-ВИХОВНИЙ ТАБІР
ЮНОГО ОДУМ-у**

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM с/о W. Tymoshenko
26 Sanderson Road
Rexdale, Ont., M9V 1C7 (416) 742-3181

від 1-го до 14-го серпня

МИСТЕЦЬКО-КОБЗАРСЬКИЙ КУРС
під патронатом Капелі Бандуристів
ім. Т. Шевченка.

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM с/о O. Metulynsky
42 Bunting Road
St. Catharines, Ont. L2P 1Z3, (416) 688-6315

ODUM с/о I. Danylchenko
827 Indian Road
Mississauga, Ont. L5H 1R4, (416) 274-2249

ODUM с/о A. Poszewanyk
5240 No. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 606 30, (312) 282-1279

від 1-го до 14-го серпня

СПОРТОВИЙ ТАБІР

За інформаціями просимо звертатись до:

ODUM с/о W. Tymoshenko
26 Sanderson Road
Rexdale, Ont. M9V 1C7 (416) 742-3181

КОНКУРС 1982

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

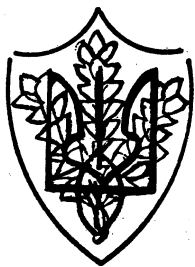
Перша	— 150.00	доларів
Друга	— 100.00	доларів
Третя	— 75.00	доларів
Четверта	— 50.00	доларів
П'ята	— 25.00	доларів

Ці нагороди створено з першої нагороди конкурсу 1980, яку журі не дало нікому (див. "М. У" за грудень 1981 р., стор. 6). Фундатор конкурсу 1980 р. був пан Федір Бойко.

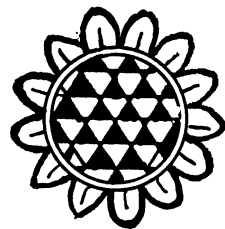
Журі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу "Молода Україна" до 31-го грудня 1982 року, під псевдонімом, а прізвища з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Центральний Комітет ОДУМ-у

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

СЕРДЕЧНИЙ ПРИВІТ ДОРОГИМ МАМАМ!

Яке величне й тепле слово "МАТИ"
Не було подібних і нема!
Між слів чужих, хотіла відшукати,
Та даремна спроба то була.

Марія Пономаренко

М А М А

Мати, мама, матуся, мамуня, —
Які кращі є в світі слова?!
Вони збуджують в грудях кохання,
В серці з ними любов вся сплива.

Ці слова нам теплом гріють груди,
Ці слова влились в нас з молоком,
Ці слова ми нагадуєм всюди
Старим дідом, дитям, юнаком.

Ці слова надають свіжі сили,
Коли зморені згадуєм їх.
Ці слова в нас відроджують крила,
Серце тиснуть прибоєм утіх.

Гріє серце очима й косами,
Чи на фото, чи бачим живу
Найріднішу і люблю нам маму
В своїх споминах чи наяву.

Скільки ласки у погляді мами?!
Скільки ніжного в мами чуття?!
Мама пестить нас чуло словами,
Наша мама — любов і життя.

Ніжне серце нас тягне до мами,
Яка любить так діток своїх.
Бо ж матуся живе лише нами,
Ми ж так мусим любити й її.

Лев Пилипенко

23. 4. 1974 р.

ПРИКАЗКИ

- Як мати рідненька
То й сорочка біленька.
- Шануй тата — не буде доля щербата.

ЗЕЛЕНІ СВЯТА

Зелені свята, або Трійця відбуваються на 50-ий день після Великодня. Весна тоді у повній своїй красі. Особливістю цього свята є прикрашування церкви та домів свіжою зеленню "кличанням" — свіжо-зрубаними гілками липи, клену тощо. Вдома у нас у ці свята долівки у хатах притрушували травою, а також болотяними рослинами, що дуже гарно пахли.

Зеленими святами закінчується цикл весняних наших свят.

У Канаді на Зелені свята ми їдемо на цвинтар, щоб спільно помолитись за спокій душ наших спочилих родичів чи знайомих.

(Порадник одумівця, ч. 20, стор.30-31)

ДНІ ТИЖНЯ ПРИСВЯЧУЮТЬСЯ

ПОНЕДІЛОК — святим Ангелам і всім небесним силам.

ВІВТОРОК — святому Івану Хрестителю і прокам.

СЕРЕДА — Пресвятій Богородиці і Св. Хресту.

ЧЕТВЕР — святим Апостолам, святителям і святителю Миколаю.

П'ЯТНИЦЯ — Розп'яттю Господа.

СУБОТА — Пресвятій Богородиці, всім святим і поминання померлих.

НЕДІЛЯ — Воскресенню Христовому.

Календар "Рідна Нива" на 1981-82 рік

ТА ЦЕ Ж ВЕСНА

Та це ж весна,
Вставай, вставай,
Бо тане сніг.
Дивись, струмок
З гори побіг.
Шумить вода,
Ламає все,
Весна іде,
Тепло несе.

Шумить, гуде
Веселий гай
І гомонить:
Вставай, вставай,

Розтане сніг,
Зима мине,
Земля кругом
Цвісти почне.

Дітей малих
Веселий рій
Посуне з хат
На луг мерщій.
Радіє все,
Співає все,
Весна іде,
Тепло несе.

Зліва: Світлана Ліщина, Оля Корець і Варвара Антик, три члени Ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича в Торонто (керівник В. Родак), з платівками "Дзвени, бандуро!", що ансамбль видав.

Торонто, 28 лютого 1981 р. —
Фото Ів. Корця

МОЇ ВИСТУПИ

Цього року я виступала на багатьох імпрезах, граючи на улюбленім інструменті—бандурі: 30-го січня, у Торонті, відбувся XI-ий український музичний фестиваль і в інституті св. Володимира я заграла дві пісні.

Мені за них дано дві золоті грамоти; на 15-ліття ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича я знову грала сольо, а на святі Тараса Шевченка я вивчила пісню "Думи мої" і також декламувала. На обох святах було дуже багато людей. Свята відбулися при катедрі св. Володимира. Я ще виступала на "Весняному дні" і на "День Мами". Я вивчила гарну веселу пісню "Полечка".

Складаю щиру подяку керівникові Ансамблю і В. Корцеві — моєму вчителю, за всю їхню допомогу.

Валя Бартоло

учениця "Школи гри на бандурі",
Торонто, Онт.

Вітаємо Тебе, Валю, за активну участь у святах. — Ред.

ВІДГАДАЙТЕ

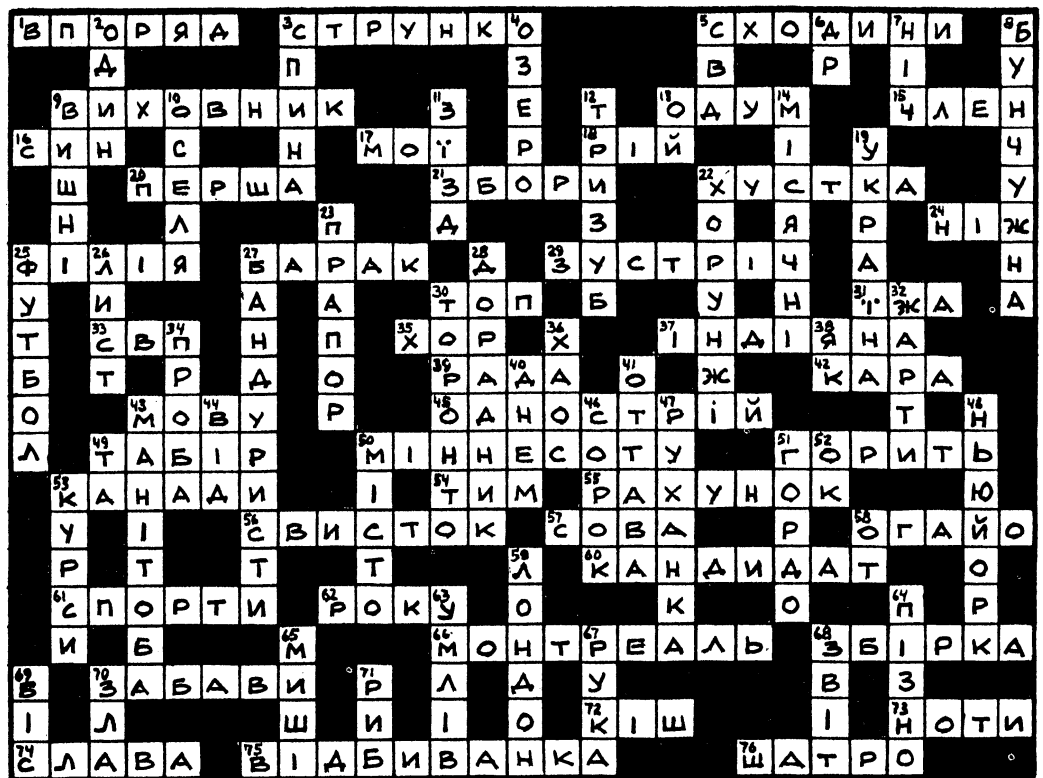
- За лісом, за пралісом
Золоті ворота стоять.
(вжгээв)
- Старий дід мости помостив,
Прийшла молода — мости рознесла.
(енээв і еодов)
- Смугата свитина,
Червона сорочка.
Сидить коло тину,
Пузатий, як бочка.
Ніяк не вгадаєш —
Чи він до смаку,
Якщо не розріжеш
Свитину цупку.
(нлявк)

ЧИ ЗНАЄТЕ АВТОРІВ НАСТУПНИХ ОПОВІДАНЬ?

— ЛИС МИКИТА — НА УХОДАХ
— СИНИ СВІТОВИДА — ОЛЕСЯ
— ТЕЛЕФОН — БОГ ВОГНЮ

Відповіді будуть подані в наступному числі
"Молодої України".

Відповіді
на ОДУМ-івську
хрестиківку
в березновому
числі журналу.

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно
у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під
назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїж-
джати до наших SIPCO і наповняти авто бен-
зиною.

**ОДУМ 32 роки допомагає батькам
у вихованні їх дітей!**

ВИЙШЛА НОВА ПЛАТІВКА

"ДЗВЕНИ, БАНДУРО!"

АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА
ХОТКЕВИЧА

філії ОДУМ-у в Торонто

з чудовим українським різноманітним
репертуаром.

ВИКОНАВЦІ:

Ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича,
Юн. ОДУМ-івський хор,
Чоловічий хор "Бурлака",
Члени дівочого хору "Калина",
Український Православний хор Катебри
св. Володимира.
Солісти — Іванка Мигаль і Раїса Садова.

Платівку можна замовити, висилаючи оплату
за неї — 8.95 дол.

(на поштову оплату просимо долучити \$2.00)
на адресу:

THE HNAT KHOTKEVYCH BANDURISTS'
ENSEMBLE --

12 Minstrel Dr.
Toronto, Ont. M8Y 3G4, Canada

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за різні щадничі **18 – 19%** п'яни
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на' чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслуґу
- Дає добрі кредитові звіти
- 31 рік на сл' жбі Рідного Народу
- Вступаєте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Збірка на тризни по бл. п. Теклі Маслівець в Торонті, 3 травня 1982 р.	\$75.00
(Збірку перевела пані Ліна Дрозд).	
Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Теклі Маслівець в Торонті:	
Микола Зеленко	30.00
Борис і Марія Якути з родиною	30.00
Василь і Зіна Антики	20.00
Таня Аксюк, Пінкерт, Кве.	30.00
З продажу одумівських платівок, Галина Педенко, Торнгіл, Онт.	25.00
В. Нечай в пам'ять своєї дружини Віри Нечай, Монтреал, Кве.	27.00
В другу річницю смерти прот. А. Зозулі в Гошені, США:	
Валентина Родак, Торонто	10.00
Євфросинія Літвінова, Тор.	10.00
Олександр Ромас, Ля Сал	8.00
Микола Іщенко, Судбурі, Онт.	8.00
А. Опанащук, Елма, США	6.00
В. Корженівський, Торонто	6.00
Павло Левченко, Морисвіл, Па., США	3.00
Іван Білик, Чікаго, США	3.00
О. Довгошия, Чікаго, США	3.00

ПРИЄДНАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ:

Зіна Корець, Торонто, Онт. 1
Федір Підопригора, Лондон, Онт. 1
Жертводавцям і прихильникам "Молодої України" щира подяка!

VILLAGE DELI

СМАЧНІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

фірми

СЕМИГЕНА

Крамниця на розі вулиць
Бересфорд і Блюр Зах.
в Торонто

Власник

ПЕТРО СТЕПУРА

258 Beresford Ave.
TORONTO, ONT.

Тел.: 767-3755

ЧИТАЙТЕ

"МОЛОДУ УКРАЇНУ"

I

ПОШИРЮЙТЕ

ЦЕЙ ЖУРНАЛ

МІЖ

СВОЇМИ РІДНИМИ

I

ЗНАЙОМИМИ

ЗУСТРІЧ ОДУМ-у

З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ У 1982 РОЦІ

ВІДБУДЕТЬСЯ

ВІД 3-ГО ДО 5-ГО ВЕРЕСНЯ В ЧІКАГО, США

N. HAWRYSCH
INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
M6S 4T2

318

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:

MOLODA UKRAINA
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.

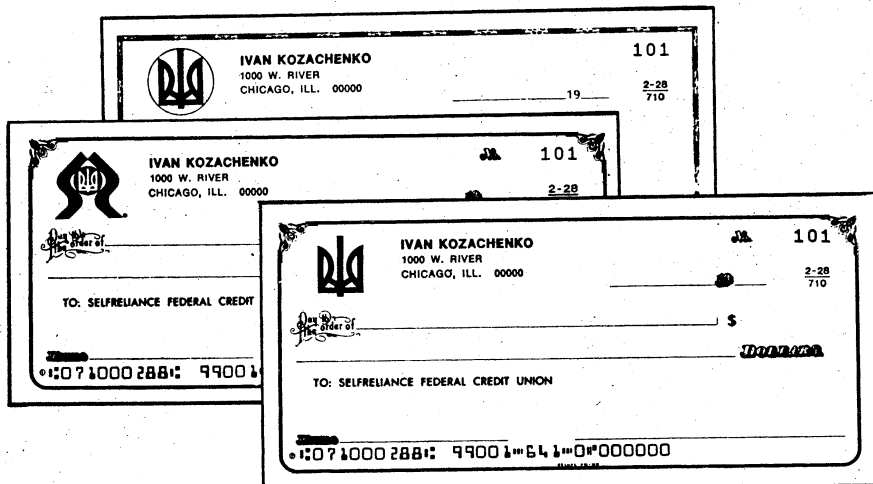
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські
часописи та журнали • пластинки • друкар-
ські машинки • різьбу та кераміку • полотна
• нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні okazji.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

“УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ”

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА Є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальдо на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт konta
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

“САМОПОМІЧ”

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА